Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

A TANÁCS 92/49/EGK IRÁNYELVE

(1992. június 18.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a 73/239/EGK irányelv, valamint a 88/357/EGK irányelv módosításáról (harmadik nem életbiztosítási irányelv)

(HL L 228., 1992.8.11., 1. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	Az Európai Parlament és Tanács 95/26/EK irányelve (1995. június 29.)	L 168	7	1995.7.18.
►**M2**	Az Európai Parlament és a Tanács 2000/64/EK irányelve (2000. november 7.)	L 290	27	2000.11.17.
►**M3**	Az Európai Parlament és a Tanács 2002/87/EK irányelve (2002. december 16.)	L 35	1	2003.2.11.
►**M4**	Az Európai Parlament és a Tanács 2005/1/EK irányelve (2005. március 9.)	L 79	9	2005.3.24.
►**M5**	Az Európai Parlament és a Tanács 2005/68/EK irányelve (2005. november 16.)	L 323	1	2005.12.9.
►**M6**	Az Európai Parlament és a Tanács 2007/44/EK irányelve (2007. szeptember 5.)	L 247	1	2007.9.21.
►**M7**	Az Európai Parlament és a Tanács 2008/36/EK irányelve (2008. március 11.)	L 81	69	2008.3.20.

Helyesbítette:

►**C1** Helyesbítés, HL L 270., 2007.10.13., 32. o. (2005/68/EK)

NB.: Ez az egységes szerkezetbe foglalt változat az európai elszámolási egységre és/vagy az ECU-re történő hivatkozásokat tartalmaz, amelyek 1999. január 1-jétől az euróra való hivatkozásként értendők – 3308/80/EGK tanácsi rendelet (HL L 345., 1980.12.20., 1. o.) és 1103/97/EK tanácsi rendelet (HL L 162., 1997.6.19., 1. o.).

▼B

A TANÁCS 92/49/EGK IRÁNYELVE

(1992. június 18.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a 73/239/EGK irányelv, valamint a 88/357/EGK irányelv módosításáról (harmadik nem életbiztosítási irányelv)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikke (2) bekezdésére és 66. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

az Európai Parlamenttel együttműködve ([2]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([3]),

(1) mivel szükséges a belső piacot az életbiztosítás kivételével a közvetlen biztosítás területén teljessé tenni mind a letelepedés joga, mint a szolgáltatásnyújtás szabadsága szempontjából annak érdekében, hogy könnyebbé váljon a Közösség területén székhellyel rendelkező biztosítóintézetek számára a Közösségen belül felmerülő kockázatok fedezése;

(2) mivel az életbiztosítás körén kívüli közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő rendelkezések megállapításáról, valamint a 72/239/EGK irányelv módosításáról szóló, 1988. június 22-i 88/357/EGK második tanácsi irányelv ([4]) jelentősen hozzájárult az életbiztosítás körén kívüli közvetlen biztosítás területén a belső piac létrehozásához azáltal, hogy azon biztosítottak a számára, akik jogállásuk, méretük vagy a biztosítandó kockázatok természeténél fogva nem igényelnek különleges védelmet abban a tagállamban, ahol a kockázat felmerül, teljes szabadságot nyújtott a lehető legszélesebb biztosítási piac igénybevétele tekintetében;

(3) mivel ezért a 88/357/EGK irányelv fontos szakaszt jelent a nemzeti piacoknak integrált piaccá való egyesítésében, és ezt a szakaszt további közösségi eszközökkel kell kiegészíteni, amelyek célja, hogy minden biztosított számára lehetővé tegyék, tekintet nélkül azok jogállására, méretére vagy a biztosítandó kockázatok természetére, hogy bármely olyan biztosítóhoz fordulhassanak, amelynek székhelye a Közösségen belül van, és amely üzleti tevékenységét itt folytatja a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján, ezzel egyidejűleg pedig megfelelő védelmet biztosít számukra;

(4) mivel ez az irányelv részét képezi a már elfogadott közösségi jogszabályi rendelkezéseknek, amelyek közé tartozik az életbiztosítás körén kívül a közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK első tanácsi irányelv ([5]) és a biztosítóintézetek éves és összevont (konszolidált) beszámolóiról szóló, 1991. december 19-i 91/674/EGK tanácsi irányelv ([6]) is;

([1]) HL C 244., 1990.9.28., 28. o. és
HL C 93., 1992.4.13., 1. o.
([2]) HL C 67., 1992.3.16., 98. o. és
HL C 150., 1992.6.15.
([3]) HL C 102., 1991.4.18., 7. o.
([4]) HL L 172., 1988.7.4., 1. o. A legutóbb a 90/618/EGK irányelvvel (HL L 330., 1990.11.29., 44. o.) módosított irányelv.
([5]) HL L 228., 1973.8.16., 3. o. A legutóbb a 88/357/EGK irányelvvel (HL L 172., 1988.7.4., 1. o.) módosított irányelv.
([6]) HL L 374., 1991.12.31., 7. o.

▼B

(5) mivel az elfogadott megközelítés olyan harmonizáció végrehajtásában áll, amely alapvető, szükséges és elégséges a tevékenységi engedélyek és a körültekintő ellenőrző rendszerek kölcsönös elismerésének eléréséhez, ezáltal lehetővé téve a Közösség egészében érvényes egységes engedély kiadását és a székhely szerinti tagállam által gyakorolt felügyelet elvének alkalmazását;

(6) mivel ennek eredményeképpen a biztosítási tevékenység megkezdése és gyakorlása ezentúl egy egységes hivatalos engedély megszerzésének kötelezettsége alá esik, amelyet annak a tagállamnak az illetékes hatóságai adnak ki, amelyben a biztosítóintézet székhelye található; mivel az ilyen engedély feljogosítja a vállalkozást üzleti tevékenység folytatására az egész Közösségben, a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján; mivel a fióktelep szerinti tagállam, vagy az a tagállam, amelyben a szolgáltatást nyújtják, a továbbiakban már nem követelheti meg azoktól a biztosítóintézetektől, amelyek területükön biztosítási tevékenységet kívánnak folytatni, és amelyek már megszerezték a székhelyük szerinti tagállamban az engedélyt, hogy újabb engedélyért folyamodnak; mivel ezért a 73/239/EGK, valamint 88/357/EGK irányelveket e szempontból módosítani kell;

(7) mivel ezentúl a biztosítóintézetek székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságai lesznek felelősek a biztosítóintézetek pénzügyi helyzetének folyamatos ellenőrzéséért, beleértve azok fizetőképességét, a megfelelő biztosítástechnikai tartalékok képzését, valamint azt, hogy e tartalékokat nagyságrendileg megfelelő eszközökkel fedezték-e.

(8) mivel ezen irányelv bizonyos rendelkezései minimális követelményeket határoznak meg; mivel a biztosítóintézet székhelye szerinti tagállam szigorúbb szabályokat állapíthat meg azokra a biztosítóintézetekre vonatkozóan, amelyek az engedélyt e tagállam illetékes hatóságaitól kapták meg;

(9) mivel a tagállamok illetékes hatóságai olyan felügyeleti eszközökkel kell, hogy rendelkezzenek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy garantálják a biztosítóintézetek üzleti tevékenységének rendes végzését a Közösség egészében, akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján működnek; mivel e hatóságoknak különösen arra kell képesnek lenniük, hogy megfelelő biztonsági intézkedéseket vezessenek be, és szankciókat alkalmazzanak, amelyek célja a biztosítás-felügyeleti rendelkezésekkel kapcsolatos szabálytalanságok és törvénysértések megelőzése;

(10) mivel a belső piac egy belső határok nélküli terület, amely magában foglalja a Közösség egészében az életbiztosítás körén kívül eső valamennyi biztosítási ügylethez történő hozzáférést, és ezáltal bármely megfelelő engedéllyel rendelkező biztosítóintézet számára lehetővé teszi a 73/239/EGK irányelv mellékletében említett kockázatok bármelyikének fedezését; mivel e célból az egyes tagállamokban bizonyos testületek által bizonyos kockázatok biztosítása terén élvezett monopóliumot meg kell szüntetni;

(11) mivel a portfólió-átruházásról szóló rendelkezéseket összhangba kell hozni az irányelv által bevezetett egységes engedélyezési rendszerrel;

(12) mivel a 91/674/EGK irányelv végrehajtotta a tagállamok által azokról a biztosítástechnikai tartalékokról hozott jogszabályok szükséges harmonizációját, amelyeket a biztosítók képezni kötelesek a kötelezettségvállalásaik fedezetére, és ez a harmonizáció lehetővé teszi e rendelkezések kölcsönös elismerését;

(13) mivel a biztosítástechnikai tartalékok fedezetére használt eszközök megoszlására, lokalizációjára és nagyságára vonatkozó szabályokat össze kell hangolni a tagállamok erre vonatkozó

▼B

jogszabályai kölcsönös elismerésének elősegítése érdekében; mivel ennek az összehangolásnak figyelembe kell vennie a Szerződés 67. cikkének végrehajtásáról szóló, 1988. június 24-i 88/361/EGK tanácsi irányelvben ([1]) előírt, a tőkemozgások liberalizációját szabályozó intézkedéseket, valamint a Közösség által a gazdasági és monetáris unió megteremtése tekintetében tett előrehaladást;

(14) mivel ugyanakkor a biztosítóintézet székhelye szerinti tagállam nem követelheti meg, hogy a biztosítóintézetek a biztosítástechnikai tartalékok fedezetére szolgáló eszközöket meghatározott eszköztípusokba fektessék, mivel egy ilyen követelmény összeférhetetlen lenne a 88/361/EGK irányelvben a tőkemozgások liberalizációjára vonatkozóan meghozott intézkedésekkel;

(15) mivel a befektetési szolgáltatásokról szóló irányelv elfogadásáig – amely többek között összehangolja a szabályozott piac fogalmának meghatározását –, ezen irányelv alkalmazásában és az említett jövőbeni harmonizációs munka sérelme nélkül, átmeneti jelleggel kell meghatározni a szabályozott piac fogalmát; mivel e meghatározás helyébe a későbbiekben a közösségi szinten harmonizált meghatározás fog lépni, amely azt a felelősséget, amelyet ez az irányelv átmenetileg a biztosítóintézet székhelye szerinti tagállamra ruház, a későbbiekben az adott piac szerinti tagállamra fogja ruházni ezekben az ügyekben;

(16) mivel azoknak a tételeknek a listáját, amelyekből a biztosítóknak a 73/239/EGK irányelv által előírt minimális szavatoló tőkéje felépülhet, ki kell egészíteni az új pénzügyi eszközök, valamint az egyéb pénzügyi intézményeknek szavatoló tőkéjének létrehozása céljából adott lehetőségek figyelembevételével;

(17) mivel az integrált biztosítási piac keretében azoknak a biztosítottaknak a számára, akik jogállásuknál, méretüknél vagy a biztosítandó kockázatok természeténél fogva nem igényelnek különleges védelmet abban a tagállamban, ahol a kockázat fennáll, biztosítani kell a biztosítási szerződésükre alkalmazandó jog megválasztásának teljes szabadságát;

(18) mivel a biztosítási szerződésekre alkalmazandó jog harmonizációja nem képezi a biztosítási tevékenység területén a belső piac létrehozásának előfeltételét; mivel ezért valószínű, hogy az a tagállamok számára megengedett lehetőség, mely szerint kötelezővé tehetik saját jogszabályaik alkalmazását olyan biztosítási szerződésekre, amelyek területükön fennálló kockázatokat fedeznek, megfelelő garanciát biztosít azoknak a biztosítottaknak, akik különleges védelmet igényelnek;

(19) mivel a belső piac keretében a biztosított érdeke, hogy a Közösségben rendelkezésre álló biztosítási termékek lehető legszélesebb skálájához férhessen hozzá annak érdekében, hogy az igényének legjobban megfelelőt ki tudja választani közülük; mivel a kockázat helye szerinti tagállam feladata biztosítani azt, hogy semmi ne akadályozza területén a Közösségben eladásra kínált valamennyi biztosítási termék piacra kerülését mindaddig, amíg e termékek nem ütköznek a kockázat helye szerinti tagállam közérdeket védő jogszabályaival, amennyiben a biztosító székhelye szerinti tagállam szabályai nem tartalmaznak garanciát a közérdek védelmére, feltéve, hogy az ilyen intézkedéseket az adott tagállamban működő valamennyi társaságra megkülönböztetés nélkül alkalmazni kell, továbbá az ilyen intézkedéseknek objektív szempontból szükségesnek és a célkitűzéssel arányosnak kell lennie;

(20) mivel a tagállamoknak képesnek kell lenniük arra, hogy biztosítsák a letelepedés joga és a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján a területükön fennálló kockázatok fedezése céljából nyúj-

([1]) HL L 178., 1988.7.8., 5. o.

▼B

tott biztosítási termékeknek és az e célból használt szerződéses okiratoknak a közérdek védelmére hozott és alkalmazandó sajátos jogi rendelkezésekkel való összhangját; mivel a tagállamokban alkalmazandó felügyeleti rendszereknek ki kell elégíteniük az integrált piac által támasztott követelményeket, de alkalmazásuk nem képezheti a biztosítási üzletágban való tevékenység előfeltételét; mivel ezen álláspont szempontjából a biztosítási szerződési feltételek előzetes jóváhagyásán alapuló rendszerek nem tűnnek indokoltnak; mivel ezért szükséges olyan rendszerekről rendelkezni, amelyek jobban megfelelnek a belső piac követelményeinek, és amelyek lehetővé teszik valamennyi tagállam számára, hogy megfelelő védelmet garantáljanak a biztosítottak számára;

(21) mivel ha a biztosított természetes személy, a biztosítóintézetnek tájékoztatnia kell őt arról, hogy melyik tagállam joga alkalmazandó a szerződésre, valamint arról, hogy milyen eljárás vonatkozik a biztosítottak biztosítási szerződésekkel kapcsolatos panaszaira;

(22) mivel egyes tagállamokban a magán- vagy önkéntes egészségbiztosítás a szociális biztonsági rendszer által nyújtott egészségbiztosítás részleges vagy teljes alternatívájaként szolgál;

(23) mivel az egészségbiztosítási szerződések természete és szociális következményei indokolják, hogy a kockázat helye szerinti tagállam illetékes hatóságai megköveteljék a biztosítóktól, hogy rendszeresen bejelentsék a hatóságoknak a biztosítási szerződések általános és különös feltételeit annak érdekében, hogy a hatóság ellenőrizni tudja, hogy az ilyen szerződések a szociális biztonsági rendszer által nyújtott egészségbiztosítás részleges vagy teljes alternatívájaként szolgálnak-e; mivel az ilyen természetű ellenőrzés nem képezheti előfeltételét a termékek piacra vitelének; mivel az egészségbiztosítás különleges természete, mely a szociális biztonsági rendszer által nyújtott egészségbiztosítás részleges vagy teljes alternatívájává teszi, megkülönbözteti azt a kárbiztosítás más ágazataitól és az életbiztosítástól annyiban, hogy garantálni kell, hogy a biztosítottak ténylegesen hozzáférhessenek a magán- vagy önkéntes alapon megkötött egészségbiztosítási védelemhez, tekintet nélkül a biztosított korára vagy az általa képviselt kockázati profilra;

(24) mivel e célból egyes tagállamok sajátos jogi rendelkezéseket hoztak; mivel a közérdek védelmében lehetőség van ilyen jogi rendelkezések meghozatalára, amennyiben azok nem korlátozzák indokolatlanul a letelepedés jogát, illetve a szolgáltatásnyújtás szabadságát, továbbá azon alapelvnek alapján, hogy az ilyen rendelkezéseket azonos módon kell alkalmazni, bármelyik legyen is az adott vállalkozás székhelye szerinti tagállam; mivel e jogi rendelkezések az egyes tagállamokban fennálló feltételektől függően különböző természetűek lehetnek; mivel ezek az intézkedések rendelkezhetnek az adott biztosításhoz való nyílt csatlakozásról, az egységes alapon történő díjszámításról a kötvény típusa és az élethosszig tartó biztosítási védelem szerint; mivel ezt a célkitűzést úgy is el lehet érni, hogy a magán- vagy önkéntes egészségbiztosítást nyújtó vállalkozásoktól standard kötvények kiadását követelhetik meg, melyek a tagállamok törvény által előírt szociális biztonsági rendszeréhez hasonló védelmet nyújt az előírt maximummal azonos vagy annál alacsonyabb biztosítási díj ellenében, és megkövetelhetik, hogy a biztosítóintézetek részt vegyenek veszteségkompenzációs rendszerekben; mivel további lehetőségként meg lehet követelni, hogy a magán- és az önkéntes egészségbiztosítás technikai alapja hasonló legyen az életbiztosításéhoz;

(25) mivel az ezen irányelvvel módosított 73/239/EGK irányelv által elvégzett összehangolás eredményeképpen ugyanezen irányelv 7. cikke (2) bekezdésének c) pontjában a Németországi Szövet-

▼B

ségi Köztársaságnak az egészségbiztosítás és más biztosítási ágazatok egyidejű művelésének megtiltására adott lehetőség nem indokolt többé, és ezért azt meg kell szüntetni;

(26) mivel a tagállamok megkövetelhetik bármely, a munkahelyi balesetek elleni kötelező biztosítást a tagállam területén saját kockázatára nyújtó biztosítóintézettől, hogy megfeleljen az adott tagállam ilyen biztosításra vonatkozó nemzeti jogszabályaiban meghatározott sajátos rendelkezéseknek; mivel ez a követelmény nem alkalmazható a pénzügyi felügyeletre vonatkozó rendelkezésekre, amelyek a biztosító székhelye szerinti tagállam kizárólagos felelősségi körébe taroznak;

(27) mivel a letelepedés jogának gyakorlása megköveteli a vállalkozásoktól, hogy állandó jelenlétet tartsanak fenn a fióktelep szerinti tagállamban; mivel a gépjármű-felelősségbiztosításban érintett biztosított személyek és károsultak sajátos érdekeiért való felelősség a fióktelep szerinti tagállamban megfelelő intézményi struktúrákat kíván meg az erre a kockázatra vonatkozó kártérítési igényekhez kapcsolódó valamennyi szükséges információ beszerzése érdekében, továbbá a biztosítónak megfelelő jogkörrel kell rendelkeznie a társaságnak a kártérítési igényt benyújtó sérült felekkel szembeni képviseletére, ideértve az ilyen kártérítés kifizetésére vonatkozó jogkört is, vagy ha szükséges, olyan jogkörrel, amely a vállalkozásnak bíróság vagy az adott tagállam illetékes hatóságai előtti kártérítési igényekkel kapcsolatos képviseléséhez szükséges;

(28) mivel a belső piac keretei között egyetlen tagállam sem tilthatja meg területén a biztosítási tevékenységnek a letelepedés joga és a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján egyidejűleg történő művelését; mivel ezért a 88/357/EGK irányelvben az e vonatkozásban a tagállamoknak adott választási lehetőséget meg kell szüntetni;

(29) mivel rendelkezést kell hozni egy olyan szankciórendszerről, amelyet akkor kell alkalmazni, ha egy biztosítóintézet nem tartja be a rá alkalmazandó és a közérdek védelmét szolgáló rendelkezéseket abban a tagállamban, amelyben a kockázat fennáll;

(30) mivel bizonyos tagállamokban a biztosítási tranzakciók nincsenek a közvetett adóztatás semmilyen formájának alávetve, míg a tagállamok többsége speciális adókat és egyéb járulékfizetési formákat alkalmaz, beleértve a kártalanítási testületek felé befizetendő pótdíjakat; mivel az ilyen adók és járulékok struktúrája és kulcsai jelentősen különböznek azokban a tagállamokban, amelyekben ezeket alkalmazzák; mivel kívánatos megakadályozni azt, hogy e meglévő különbségek a tagállamokban a biztosítási szolgáltatások területén fennálló verseny torzulásához vezessenek; mivel további harmonizációig az adók és a járulékok egyéb rendszere alkalmazásának szabályozása valószínűleg orvosolni fogja ezt a problémát azokban a tagállamokban, amelyekben a kockázatok fennállnak, és a tagállamok feladata intézkedéseket hozni annak érdekében, hogy ezek az adók és járulékok beszedésre kerüljenek;

(31) mivel időről időre szükségesek lehetnek technikai kiigazítások az ezen irányelvben meghatározott részletes szabályok vonatkozásában, a biztosítási üzletágban a jövőben végbemenő fejlődés figyelembevétele érdekében; mivel a Bizottság a Szerződés által ráruházott végrehajtási jogkör gyakorlásának keretén belül a 91/675/EGK ([1]) irányelv által létrehozott biztosítási bizottsággal konzultálva el fogja végezni a szükséges kiigazításokat, olyan mértékben és akkor, amikor szükséges;

(32) mivel szükséges olyan sajátos rendelkezéseket hozni, amelyek célja biztosítani azt, hogy a fennálló jogi szabályozásról az irányelv által bevezetett szabályozásra való áttérés az irányelv

([1]) HL L 374., 1991.12.31., 32. o.

▼B

alkalmazásának kezdetekor zökkenőmentes legyen, ügyelve arra, hogy ez a folyamat ne rójon többletmunkát a tagállamok illetékes hatóságaira;

(33) mivel a Szerződés 8. cikkének c) pontja kimondja, hogy figyelembe kell venni azon erőfeszítés mértékét, amelyet a fejlődés különböző fokán álló gazdaságoknak ki kell fejteniük; mivel ezért átmeneti rendelkezéseket és megoldásokat kell elfogadni ezen irányelv egyes tagállamokban történő fokozatos alkalmazására vonatkozóan,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. CÍM

FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS HATÁLY

1. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában:

a) *biztosítóintézet*: olyan vállalkozás, amely a 73/239/EGK irányelv 6. cikkével összhangban hivatalos engedélyt kapott;

b) *fióktelep*: a biztosítóintézet képviselete vagy fióktelepe, tekintettel a 88/357/EGK irányelv 3. cikkére;

c) *székhely szerinti tagállam*: az a tagállam, amelyben a kockázatot fedező biztosítóintézet székhelye található;

d) *fióktelep szerinti tagállam*: az a tagállam, amelyben a kockázatot fedező fióktelep található;

e) *tagállam, amelyben a szolgáltatást nyújtják*: az a tagállam, amelyben a 88/357/EGK irányelv 2. cikkének d) pontjában meghatározottak szerint a kockázat fennáll, ha azt egy más tagállamban székhellyel rendelkező biztosítóintézet vagy fióktelep biztosítja;

f) *ellenőrzés*: egy anyavállalat és leányvállalata közötti kapcsolat a 83/249/EGK ([1]) irányelv 1. cikkében meghatározottak szerint, illetve bármely természetes vagy jogi személy és egy vállalkozás közötti hasonló kapcsolat;

g) *befolyásoló részesedés*: egy vállalkozásban szerzett közvetlen vagy közvetett részesedés, amely a tőke vagy a szavazati jogok 10 %-át, vagy annál magasabb arányt képvisel, vagy amely lehetővé teszi jelentős befolyás gyakorlását annak a vállalkozásnak az irányításában, amelyben a részesedés fennáll.

▼M6

E meghatározás alkalmazásában, a 8. és a 15. cikkel, valamint a 15. cikkben említett egyéb részesedési arányokkal összefüggésben a 2004/109/EK irányelv ([2]) 9. és 10. cikkében említett szavazati jogokat, valamint annak 12. cikke (4) és (5) bekezdésében meghatározott, a szavazati jogok összesítésére vonatkozó feltételeket figyelembe kell venni.

A tagállamoknak nem kell figyelembe venniük azokat a szavazati jogokat vagy részvényeket, amelyekkel a befektetési vállalkozások vagy hitelintézetek – a 2004/39/EK irányelv ([3]) I. melléklete A.

([1]) HL L 193., 1983.7.18., 1. o.

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 2004. december 15-i 2004/109/EK irányelve a szabályozott piacra bevezetett értékpapírok kibocsátóival kapcsolatos információkra vonatkozó átláthatósági követelmények harmonizációjáról (HL L 390., 2004.12.31., 38. o.).

([3]) Az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 21-i 2004/39/EK irányelve a pénzügyi eszközök piacairól (HL L 145., 2004.4.30., 1. o.). A legutóbb a 2007/44/EK irányelvvel (HL L 247., 2007.9.21., 1. o.) módosított irányelv.

▼M6

szakaszának 6. pontjában foglaltak értelmében – a pénzügyi eszközök jegyzési garanciavállalása és/vagy a kibocsátás átvételére irányuló kötelezettségvállalás alapján történő kihelyezése révén rendelkezhetnek, feltéve, hogy az említett jogokat egyrészt nem gyakorolják vagy egyéb módon nem használják a kibocsátó vezetésébe való beavatkozásra, és másrészt azokat a részesedésszerzéstől számított egy éven belül elidegenítik;

▼B

h) *anyavállalat*: a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkeiben meghatározott anyavállalat;

i) *leányvállalat*: a 83/349/EGK irányelv 1. és 2. cikkeiben meghatározottak szerinti leányvállalatként működő vállalkozás; egy leányvállalatként működő vállalkozás bármely leányvállalata is azon vállalkozás leányvállalatának minősül, amely e leányvállalatok végső anyavállalata;

j) *szabályozott piac*: olyan pénzügyi piac, amelyet egy székhely szerinti tagállam szabályozott piacnak tekint, mindaddig, amíg egy, az e fogalom meghatározását tartalmazó, a befektetési szolgáltatásokról szóló irányelv elfogadásra nem kerül, valamint amelyre a következők jellemezőek:

— rendszeres működés, és

— az a tény, hogy a megfelelő hatóságok által kiadott vagy jóváhagyott szabályozás határozza meg a piac működésének feltételeit, a piacra jutás feltételeit, és azokban az esetekben, amelyekben az értékpapírok értékpapírtőzsdén történő hivatalos jegyzésének engedélyezésére vonatkozó feltételek koordinációjáról szóló, a 1979. március 5-i 79/279/EGK tanácsi irányelv ([1]) alkalmazandó, a tőzsdei jegyzés ezen irányelvben előírt feltételeit, vagy azokban az esetekben, amelyekben az említett irányelv nem alkalmazandó, azokat a feltételeket, amelyeknek az értékpapíroknak meg kell felelniük ahhoz, hogy azokkal ténylegesen kereskedni lehessen a piacon.

Ezen irányelv alkalmazásában szabályozott piac működhet egy tagállamban vagy harmadik országban. Ez utóbbi esetben szükséges, hogy a piacot a székhely szerinti tagállam elismerje, és a piacnak összehasonlítható követelményeknek kell megfelelnie. Az ilyen piac kereskedésében résztvevő valamennyi értékpapírnak a kérdéses tagállam szabályozott piacának vagy piacainak kereskedésében részt vevő értékpapírok minőségével összehasonlítható minőségűnek kell lennie;

k) *illetékes hatóságok*: azok a nemzeti hatóságok, amelyeket törvény vagy egyéb rendelkezés felhatalmaz a biztosítóintézetek felügyeletének elvégzésére;

▼M1

l) a *szoros kapcsolat*: olyan jogi helyzetet jelöl, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személy áll kapcsolatban:

a) „részesedés” útján, amely egy vállalkozás szavazati jogainak vagy jegyzett tőkéjének 20 % vagy ennél magasabb közvetlen vagy ellenőrzött tulajdonjoga, vagy

b) „ellenőrzés” útján, amely alatt az anyavállalat és leányvállalat közötti kapcsolatot kell érteni az összes olyan esetben, amelyekre a 83/349/EGK irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdése ([2]) utal, vagy bármely természetes vagy jogi személy és vállalkozás közti hasonló kapcsolatot; a leányvállalat bármely leányvállalata szintén

([1]) HL L 66., 1979.3.13., 21. o. A legutóbb a 92/148/EGK irányelvvel (HL L 62., 1982.3.5., 22. o.) módosított irányelv.

([2]) HL L 193., 1983.7.18., 1. o. A legutóbb a 90/605/EGK irányelvvel (HL L 317., 1990.11.16., 60. o.) módosított irányelv

▼M1

azon anyavállalat leányvállalatának minősül, amely e vállalkozásokat irányítja.

Az olyan helyzet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személy ellenőrzési kapcsolaton keresztül állandó jelleggel egy és ugyanazon a személyhez kötődik, szintén e személyek közötti szoros kapcsolatot teremtő helyzetnek minősül.

▼B

2. cikk

(1) Ez az irányelv a 73/239/EGK irányelv 1. cikkében meghatározott biztostástípusokra és vállalkozásokra alkalmazandó.

(2) Ez az irányelv nem alkalmazandó azokra a biztosítástípusokra és műveletekre, sem azokra a vállalkozásokra vagy intézményekre, amelyekre a 73/239/EGK irányelv nem alkalmazandó, sem azokra a testületekre, amelyeket az említett irányelv 4. cikke említ.

3. cikk

A 2. cikk (2) bekezdésének rendelkezéseitől függetlenül a tagállamok megtesznek mindent annak biztosítása érdekében, hogy a biztosítási üzletág bizonyos ágazataiban a tevékenység folytatásának monopóliumát – amelyet egyes területükön lévő testületeknek adtak meg és amelyet a 73/239/EGK irányelv 4. cikke említ –, 1994. július 1-jéig megszüntessék.

II. CÍM

A BIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉG MEGKEZDÉSE

4. cikk

A 73/239/EGK irányelv 6. cikkének helyébe a következők lépnek:

„6. cikk

A közvetlen biztosítási tevékenység megkezdéséhez előzetes hivatalos engedély megszerzése szükséges.

Ilyen engedélyt a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaitól kell kérnie

a) minden olyan vállalkozásnak, amely az adott állam területén létesíti székhelyét;

b) minden olyan vállalkozásnak, amely miután megkapta az első pontban említett engedélyt, üzleti tevékenységét kiterjeszti egy egész biztosítási ágazatra vagy más biztosítási ágazatokra”.

5. cikk

A 73/239/EGK irányelv 7. cikkének helyébe a következők lépnek:

„7. cikk

(1) Az engedély a Közösség egész területén érvényes. Az engedély felhatalmazza a vállalkozást arra, hogy a Közösség területén biztosítási tevékenységet folytasson akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján.

(2) Az engedély meghatározott biztosítási ágazatra adható ki. Az engedély a teljes biztosítási ágazatot felöleli, kivéve, ha a kérelmező csak az adott biztosítási ágazat alá tartozó bizonyos – a melléklet A.

▼B

pontjában felsorolt – kockázatok ellen kíván biztosítási fedezetet nyújtani.

Ugyanakkor:

a) a tagállamok engedélyt adhatnak a melléklet B. pontjában felsorolt ágazatcsoportokra, hozzárendelve az ott meghatározott megfelelő elnevezéseket;

b) az egy ágazatra vagy egy ágazatcsoportra megadott engedély érvényes más ágazathoz tartozó kiegészítő kockázatok elleni biztosításra is, ha a melléklet C. pontjában előírt feltételek teljesülnek”.

6. cikk

A 72/239/EGK irányelv 8. cikkének helyébe a következők lépnek:

„8. cikk

(1) A székhely szerinti tagállam megköveteli valamennyi biztosítóintézettől, amelynek részére engedélyt kérnek, hogy:

a) a következő vállalkozási formák egyikét vegye fel:

— a Belga Királyság esetében: » société anonyme— naamloze vennootschap«, » société en commandite par actions— commanditaire vennootschap op aandelen«, » association d'assurance mutuelle— onderlinge verzekeringsvereniging«, » société coopérative— coöperatieve vennootschap«;

— a Dán Királyság esetében: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«;

— a Németországi Szövetségi Köztársaság esetében: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«;

— a Francia Köztársaság esetében: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural« és »mutuelles régies par le code de la mutualité«;

— Írország esetében: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«;

— az Olasz Köztársaság esetében: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«;

— a Luxemburgi Nagyhercegség esetében: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«;

— a Holland Királyság esetében: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«;

— az Egyesült Királyság esetében: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Act«, »societies registered under the Friendly Societes Act«, »the association of underwriters known as Lloyd's«;

— a Görög Köztársaság esetében: »ανώνυμη εταιρία«»αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«

— a Spanyol Királyság esetében: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«;

▼B

— a Portugál Köztársaság esetében: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«.

A biztosítóintézetek felvehetik az Európai Társaság (SE) formáját is, ha ezt a társasági formát már létrehozták.

A tagállamok továbbá, ahol ez szükséges, létrehozhatnak bármely közjogi formájú vállalkozást, feltéve hogy ezeknek a testületeknek a célja biztosítási tevékenység folytatása a magánjog szerint alapított vállalkozásokra vonatkozó felté telekkel azonos feltételek mellett;

b) tevékenységi körét a biztosítási üzletágra, valamint az ahhoz közvetlenül kapcsolódó tevékenységekre korlátozza, minden egyéb kereskedelmi üzleti tevékenység kizárásával;

c) üzleti tervet nyújtson be a 9. cikkel összhangban;

d) rendelkezzen a minimális biztonsági tőkével, amelyről a 17. cikk (2) bekezdése rendelkezik;

e) ténylegesen jó hírnévvel és megfelelő szakmai képzettséggel vagy tapasztalattal rendelkező személyek irányítsák.

(2) Az a vállalkozás, amely tevékenységének más ágazatokra való kiterjesztésére kér engedélyt, vagy olyan engedély kiterjesztését kéri, amely egy ágazaton belül meghatározott kockázatokra érvényes, köteles üzleti tervet benyújtani a 9. cikkel összhangban.

Köteles továbbá bizonyítani, hogy rendelkezik a 16. cikkben előírt minimális szavatoló tőkével, valamint ha a 17. cikk (2) bekezdése a korábbinál magasabb minimális biztonsági tőke meglétét írja elő a kérelmezett egyéb ágazatok vonatkozásában, rendelkezik ezzel a minimumtőkével.

(3) Ezen irányelv egyetlen rendelkezése sem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a biztosítóintézetek alapító okiratának és alapszabályának jóváhagyási kötelezettségét és a felügyeleti jogkör jogszerű gyakorlásához szükséges bármely más dokumentum benyújtásának kötelezettségét előíró törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket hatályban tartsanak, illetve bevezessenek.

A tagállamok ugyanakkor nem hozhatnak olyan rendelkezéseket, amelyek előzetes jóváhagyatási vagy rendszeres tájékoztatási kötelezettséget írnak elő az általános és különös biztosítási szerződési feltételekkel, a biztosítási díjtáblákkal és a nyomtatványokkal, valamint olyan egyéb nyomtatott dokumentumokkal kapcsolatosan, amelyeket a vállalkozás a biztosítottakkal bonyolítandó ügyletei során kíván használni.

A tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezetheznek be a biztosítási díjak emelésére vonatkozóan előzetes tájékoztatási vagy jóváhagyatási kötelezettséget, kivéve, ha azok az általános árellenőrzési rendszerek részét képezik.

Ezen irányelv egyetlen rendelkezése sem akadályozhatja a tagállamokat abban, hogy a melléklet A. pontjában szereplő 18. ágazat tevékenységére engedélyt kérő vagy engedélyt kapott vállalkozásokat ellenőrzésnek vessék alá a közvetlen és közvetett személyi és tárgyi feltételek meglétének vizsgálata érdekében, beleértve a vállalkozások egészségügyi csoportjainak képzettségét és a rendelkezésükre álló tárgyi feltételek minőségét, amelyekkel a vállalkozások az e biztosítási ágazatból eredő kötelezettségeik teljesítése érdekében rendekeznek.

(4) A fent említett rendelkezések nem írhatják elő, hogy az engedélykérelmeket a piac gazdasági követelményeinek tükrében mérlegeljék”.

▼B

7. cikk

A 73/239/EGK irányelv 9. cikkének helyébe a következők lépnek:

„9. cikk

A 8. cikk (1) bekezdésének c) albekezdésében említett üzleti tervnek tartalmaznia kell a következők részletezését vagy bizonyítékát:

a) azoknak a kockázatoknak a természete, amelyeket a vállalkozás fedezni kíván;

b) a viszontbiztosításra vonatkozó alapelvek;

c) azok a tételek, amelyekből a minimális biztonsági tőke felépül;

d) az adminisztratív szolgáltatások és az üzletszerzéshez szükséges szervezet létrehozásának becsült költségei; az ezek fedezéséhez szükséges pénzügyi erőforrások leírása, és ha a biztosítandó kockázatok a melléklet A. pontjában szereplő 18. ágazathoz tartoznak, azoknak az erőforrásoknak a leírása, amelyek a vállalkozás rendelkezésére állnak a vállalt segítség nyújtásához

és ezen túlmenően az első három pénzügyi évre vonatkozóan:

e) az organizációs költségeken kívül a működési költségek becsült értéke, különös tekintettel a folyó általános költségekre és jutalékráfordításokra;

f) a biztosítási díjak vagy járulékok és a kárigények becsült értéke;

g) előzetes mérleg;

h) azoknak a pénzügyi erőforrásoknak becslése, amelyeket a biztosítási kötelezettségek és a minimális szavatoló tőke fedezetére szánnak.”

8. cikk

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai addig nem adnak engedélyt a biztosítási tevékenység megkezdéséhez, amíg a vállalkozás nem tájékoztatja őket azoknak a közvetlen vagy közvetett részvényeseknek vagy tagoknak a személyéről – akár természetes, akár jogi személyek –, akiknek befolyásoló részesedése van az adott vállalkozásban, valamint e részesedések mértékéről.

Ugyanezek a hatóságok megtagadják az engedély megadását, ha a részvényeseket vagy tagokat a biztosítóintézet megbízható és körültekintő irányításának követelményeit szem előtt tartva nem találják megfelelőnek.

III. CÍM

A BIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉGRE IRÁNYADÓ FELTÉTELEK ÖSSZEHANGOLÁSA

1. fejezet

9. cikk

A 73/239/EGK irányelv 13. cikke helyébe a következők lépnek:

„13. cikk

(1) A biztosítóintézet pénzügyi felügyelete, beleértve a fióktelepeken keresztül vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett tevékenységet is, a székhely szerinti tagállam kizárólagos felelősségi körébe tartozik.

▼B

(2) E pénzügyi ellenőrzés magában foglalja a biztosítóintézet teljes tevékenységére vonatkozóan a vállalkozás fizetőképességi állapotának, a biztosítástechnikai tartalékok képzésének és az ezek fedezetére szolgáló eszközöknek a székhely szerinti tagállamban a közösségi szinten elfogadott rendelkezések értelmében alkotott szabályokkal vagy követett gyakorlattal összhangban történő ellenőrzését.

Azokban az esetekben, amikor az érintett vállalkozás engedélyt kapott a melléklet A. pontjában szereplő 18. ágazatba sorolt kockázatok biztosítására, a felügyelet kiterjed azoknak a technikai erőforrásoknak a folyamatos ellenőrzésére is, amelyek a vállalkozásnak az általa vállalt segítségnyújtási tevékenység ellátása céljából rendelkezésre állnak, ha a székhely szerinti tagállam törvényei rendelkeznek az ilyen erőforrások folyamatos ellenőrzéséről.

(3) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai minden biztosítóintézettől megkövetelik, hogy hatékony és eredményes adminisztratív és számviteli eljárásokat alkalmazzanak, és megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusokkal rendelkezzenek.”

10. cikk

A 73/239/EGK irányelv 14. cikkének helyébe a következők lépnek:

„14. cikk

Ha egy valamely másik tagállamban engedélyezett biztosítóintézet tevékenységét fióktelepen keresztül folytatja, a fióktelep szerinti tagállam lehetővé teszi a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai számára, hogy – miután értesítették a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságait – maguk, vagy az általuk erre a célra kijelölt személyek útján a helyszínen ellenőrizzék azokat az adatokat, amelyek ismerete a vállalkozás pénzügyi felügyeletének ellátásához szükségesek. A fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai részt vehetnek az ellenőrzésben”

11. cikk

A 73/239/EGK irányelv 19. cikkének (2) és (3) bekezdése helyébe a következők lépnek:

„(2) A tagállamok előírják a területükön székhellyel rendelkező biztosítóintézetek számára, hogy rendszeresen benyújtsák azokat a beszámolóikat, amelyek szükségesek a felügyelet ellátásához, a statisztikai dokumentumokkal együtt. Az illetékes hatóságok minden olyan dokumentumot és információt egymás rendelkezésére bocsátanak, amelyek a felügyelet ellátása szempontjából hasznosak.

(3) Valamennyi tagállam meghozza az összes olyan intézkedést, amely szükséges annak biztosításához, hogy az illetékes hatóságok megfelelő hatáskörrel és eszközökkel rendelkezzenek a területükön székhellyel rendelkező biztosítóintézetek üzleti tevékenységének felügyeletéhez – ideértve a területükön kívül végzett üzleti tevékenységet is –, a Tanács e tevékenységre vonatkozó irányelveivel összhangban, és annak ellenőrzésére, hogy ezeket az irányelveket végrehajtják-e.

Szükséges, hogy e hatáskör és eszközök felhatalmazzák az illetékes hatóságokat különösen arra, hogy:

a) részletes vizsgálatot folytassanak egy vállalkozás helyzetére és üzleti tevékenységének egészére vonatkozóan, többek között:

▼B

— információk gyűjtése vagy a vállalkozástól a biztosítási tevékenységére vonatkozó dokumentumok benyújtásának előírása által,

— a vállalkozás telephelyén végrehajtott helyszíni vizsgálatok által,

b) meghozzanak a vállalkozásra, annak ügyvezetésére, illetve az azt ellenőrző személyekre vonatkozó bármely megfelelő intézkedést, amely annak biztosításához szükséges, hogy a vállalkozás tevékenysége továbbra is megfeleljen az egyes tagállamokban a vállalkozás által betartandó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek és különösen az üzleti tervnek annyiban, amennyiben az továbbra is kötelező, valamint intézkedéseket hozzanak annak érdekében, hogy elejét vegyék vagy orvosolják a biztosítottak érdekeit sértő szabálytalanságokat;

c) biztosítsák, hogy a fenti intézkedéseket végrehajtsák, ha szükséges, azok végrehajtását kikényszerítsék, szükség esetén bírósági út igénybevételével.

A tagállamok hozhatnak az illetékes hatóságokra vonatkozó olyan rendelkezést is, hogy azok szerezzenek be minden információt, amelyek közvetítőkkel kötött szerződésekre vonatkoznak.”

12. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 11. cikkének (2)–(7) bekezdése hatályát veszti.

(2) A nemzeti jogban meghatározott feltételek mellett valamennyi tagállam megadja az engedélyt a területén székhellyel rendelkező biztosítóintézeteknek szerződési portfóliójuk – akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján kötött szerződések tekintetében – egészének vagy egy részének a Közösségen belül alapított átvevő irodára történő átruházására, ha az átvevő biztosító székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságai igazolják, hogy a portfólió-átruházás értékének figyelembe vételével az utóbbi vállalkozás rendelkezik a szükséges minimális szavatoló tőkével.

(3) Ha egy fióktelep ajánlatot tesz szerződési portfóliója – akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján kötött szerződésekre vonatkozóan – egészének vagy egy részének átruházására, a fióktelep szerinti tagállam véleményét ki kell kérni.

(4) A fenti (2) és (3) bekezdésben említett körülmények fennállása esetén az átruházó vállalkozás székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságai azt követően adják meg az átruházásra az engedélyt, hogy beszerezték azon tagállamok illetékes hatóságainak beleegyezését, amelyekben a kockázatok fennállnak.

(5) A megkérdezett tagállam illetékes hatóságai az átruházó biztosítóintézet székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságainak a kérelem kézhezvételétől számított három hónapon belül adják meg véleményüket vagy hozzájárulásukat; ha ez alatt az időszak alatt a megkérdezett hatóságoktól válasz nem érkezik, azt kedvező véleménnyel vagy hallgatólagos hozzájárulással egyenértékű válasznak kell tekinteni.

(6) Az e cikk rendelkezéseivel összhangban engedélyezett átruházást azon tagállam nemzeti jogszabályai szerint kell közzétenni, amelyben a kockázat fennáll. Az ilyen átruházások a kötvénytulajdonosokra, a biztosított személyekre és egyéb személyekre, akiknek az átruházott szerződések alapján jogaik vagy kötelezettségeik állnak fenn, külön intézkedés nélkül érvényessé válnak.

E rendelkezés nem érinti a tagállamoknak azon jogát, hogy a biztosítottaknak megadják a szerződések felmondásának lehetőségét az átruházást követő meghatározott időtartamon belül.

▼B

13. cikk

A 73/239/EGK irányelv 20. cikkének helyébe a következők lépnek:

„*20. cikk*

(1) Ha egy vállalkozás nem tartja be a 15. cikk rendelkezéseit, a székhelye szerinti tagállam illetékes hatósága megtilthatja a vállalkozásnak az eszközei feletti szabad rendelkezést, miután szándékáról tájékoztatta azon tagállam illetékes hatóságait, amelyben a kockázatok fennállnak.

(2) Az olyan vállalkozás pénzügyi helyzetének helyreállítása érdekében, amelynek szavatoló tőkéje a 16. cikk (3) bekezdésében előírt minimum alá süllyedt, a vállalkozás székhelye szerinti illetékes hatóság előírhatja a vállalkozásnak, hogy a megbízható és eredményes pénzügyi helyzet helyreállítására vonatkozó tervet nyújtson be jóváhagyásra.

Különleges körülmények között, ha az illetékes hatóság véleménye szerint a vállalkozás pénzügyi helyzete várhatóan tovább romlik, a hatóság korlátozhatja vagy megtilthatja a vállalkozásnak az eszközei feletti szabad rendelkezési jogát is. Az illetékes hatóság tájékoztatja az általa hozott intézkedésekről a többi olyan tagállam hatóságait, amelyek területén a vállalkozás üzleti tevékenységet folytat, és az előbbi hatóság kérelmére az utóbbi hatóság is meghozza ugyanazokat az intézkedéseket.

(3) Ha a szavatoló tőke mértéke a biztonsági tőke 17. cikkben meghatározott szintje alá süllyed, a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága rövid távú pénzügyi intézkedési terv benyújtását írja elő a vállalkozás számára, jóváhagyás céljából.

A hatóság korlátozhatja vagy megtilthatja a vállalkozásnak az eszközei feletti szabad rendelkezés jogát is. Az illetékes hatóság tájékoztatja az általa hozott intézkedésekről a többi olyan tagállam hatóságait, amelyek területén a vállalkozás üzleti tevékenységet folytat, és az előbbi hatóság kérelmére az utóbbi hatóság is meghozza ugyanazokat az intézkedéseket.

(4) Az illetékes hatóságok ezenkívül jogosultak minden olyan intézkedés meghozatalára, amelyek az (1), (2) és (3) bekezdésekben szabályozott esetekben a biztosított személyek érdekeinek védelmében szükségesek.

(5) Minden tagállam meghozza a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a biztosítóintézet székhelye szerinti tagállam kérésére az (1), (2) és (3) bekezdésekben szabályozott esetekben nemzeti jogszabályaival összhangban megtilthassa a vállalkozásnak a saját területén található eszközei feletti szabad rendelkezési jogát; az ilyen intézkedések által érintett eszközök körét a székhely szerinti tagállam határozza meg.”

14. cikk

A 73/239/EGK irányelv 22. cikkének helyébe a következők lépnek:

„*22. cikk*

(1) A biztosítóintézettől a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága az általa megadott engedélyt visszavonhatja, ha a vállalkozás:

a) nem él az engedéllyel 12 hónapon belül, kifejezetten lemond arról, vagy több mint hat hónapon keresztül szünetelteti üzleti tevékenységét – kivéve, ha az érintett tagállam úgy rendelkezett, hogy az engedély hatályát veszti ilyen esetekben;

▼B

b) már nem tesz eleget az engedélyezés feltételeinek;

c) képtelen volt a 20. cikkben említett helyreállítási tervben vagy pénzügyi tervben meghatározott intézkedéseket a megengedett határidőn belül meghozni;

d) a rá vonatkozó jogszabályok alapján fennálló kötelezettségeit súlyosan megsérti.

Az engedély visszavonása vagy hatályának megszűnése esetén a székhely szerinti tagállam értesíti erről a többi tagállam illetékes hatóságait, és azok meghozzák a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy megakadályozzák, hogy a vállalkozás területükön új ügyleteket kezdjen akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága a többi tagállam hatóságaival egyetértésben minden szükséges intézkedést meghoz a biztosított személyek érdekeinek védelme érdekében és különösen a vállalkozás eszközei feletti szabad rendelkezési jogát korlátozza a 20. cikk (1) és (2) bekezdésével, második albekezdésével és a (3) bekezdés második albekezdésével összhangban.

(2) Engedély visszavonására vonatkozó bármely határozatot részletes indokolással kell ellátni, és azt az érintett vállalkozással közölni kell.”

15. cikk

▼M6

(1) A tagállamok minden olyan természetes vagy jogi személy, vagy összehangoltan fellépő több ilyen személy (a továbbiakban: a részesedést szerezni kívánó személy) részére, aki vagy amely döntést hozott befolyásoló részesedésnek egy biztosítóintézetben való közvetlen vagy közvetett megszerzésére vagy ilyen befolyásoló részesedésnek egy biztosítóintézetben való közvetlen vagy közvetett további növelésére, aminek eredményeképpen szavazati jogainak vagy birtokolt tőkerészesedésének aránya elérné vagy meghaladná a 20, 30 vagy 50 %-ot vagy a biztosítóintézet a leányvállalatává válna (a továbbiakban: a szándékolt részesedésszerzés) előírják, hogy először a megszerezni kívánt befolyásoló részesedés nagyságát és a 15b. cikk (4) bekezdésében említett vonatkozó információkat írásban jelentsék be annak a biztosítóintézetnek az illetékes hatóságai felé, amelyben befolyásoló részesedés megszerzésére vagy ilyen részesedés növelésére törekszenek. A tagállamoknak nem szükséges a 30 %-os határértéket alkalmazniuk abban az esetben, ha a 2004/109/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az egyharmados határértéket alkalmazzák.

_____

(2) A tagállamok minden természetes vagy jogi személy részére, aki vagy amely döntést hozott egy biztosítóintézetben fennálló befolyásoló részesedésének közvetlen vagy közvetett elidegenítéséről, előírják, hogy ezt a tényt először írásban jelentse be – az elidegeníteni kívánt részesedés nagyságának megjelölésével – a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak. Ennek a személynek hasonlóképpen bejelentést kell tennie az illetékes hatóságok felé akkor is, ha befolyásoló részesedése oly mértékű csökkentéséről döntött, hogy ezáltal szavazati jogának, vagy az általa birtokolt tőkerészesedésnek az aránya 20, 30, vagy 50 % alá csökkenne, vagy ha a biztosítóintézet megszűnne leányvállalata lenni. A tagállamoknak nem szükséges a 30 %-os határértéket alkalmazniuk abban az esetben, ha a 2004/109/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az egyharmados határértéket alkalmazzák.

▼B

(3) Amint a biztosítóintézetek tudomást szereznek tőkéjükben való részesedések megszerzéséről vagy elidegenítéséről, amelynek következményeképpen a részesedés az (1) és (2) bekezdésekben megjelölt küs-

▼B

zöbértékeket elérivagy azok alá csökken, értesíteniük kell a székhelyük szerinti tagállam illetékes hatóságait.

A biztosítóintézeteknek évente legalább egyszer tájékoztatniuk kell az illetékes hatóságokat a vállalkozásban befolyásoló részesedéssel rendelkező részvényesek vagy tagok nevéről és a részesedések nagyságáról, amint azt például a részvényesek vagy tagok évi közgyűlésén kapott információk szerint vagy az értéktőzsdén jegyzett vállalkozásokra vonatkozó rendeletekben előírt kötelezettségek teljesítése eredményeképpen ismerik.

(4) A tagállamok előírják, hogy olyan esetekben, amikor az (1) bekezdésben említett személyek által gyakorolt befolyás a biztosítóintézet prudens és megbízható irányítása ellen hathat, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai megfelelő intézkedéseket hozzanak e helyzet megszűntetése érdekében. Ilyen intézkedések lehetnek az ügyvezetőkkel szembeni ideiglenes tiltó intézkedések vagy szankciók, illetve az érintett részvényesek vagy tagok részvényeihez kötődő szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztése.

Hasonló intézkedések alkalmazandók olyan természetes vagy jogi személyekkel kapcsolatban is, akik vagy amelyek nem tesznek eleget az (1) bekezdésben előírt előzetes információnyújtási kötelezettségnek. Ha egy részesedést az illetékes hatóságok ellenvéleménye ellenére szereznek meg, a tagállamok – tekintet nélkül az egyéb alkalmazni kívánt szankciókra – rendelkezhetnek akár a kapcsolódó szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztéséről vagy a már leadott szavazatok semmisségéről vagy a leadott szavazatok érvénytelenítésének lehetőségéről.

▼M6

15a. cikk

(1) Az illetékes hatóságok azonnal, és minden esetben a 15. cikk (1) bekezdésében előírt bejelentés átvételét, valamint az ezen cikk (2) bekezdésében említett információk esetleges későbbi átvételét követő két munkanapon belül írásban elismerik az átvételt a részesedést szerezni kívánó személy felé.

Az illetékes hatóságoknak a bejelentés és a tagállam által a 15b. cikk (4) bekezdésében említett lista alapján előírt, a bejelentéshez csatolandó valamennyi dokumentum írásos átvételi elismervénye napjától számított legfeljebb hatvan munkanap (a továbbiakban: értékelési időszak) áll rendelkezésére a 15b. cikk (1) bekezdésében előírt értékelés (a továbbiakban: értékelés) elvégzésére.

Az illetékes hatóságok az átvétel elismerésekor tájékoztatják a részesedést szerezni kívánó személyt az értékelési időszak lejártának időpontjáról.

(2) Az illetékes hatóságok az értékelési időszak során – de az értékelési időszak ötvenedik munkanapjánál nem később – szükség esetén bármely olyan további információt bekérhetnek, amely szükséges az értékelés befejezéséhez. Ezt a kérelmet írásban, a szükséges pótlólagos információk megnevezésével kell megtenni.

Az illetékes hatóságok által történő információkérés napja és a részesedést szerezni kívánó személy arra adott válaszának az átvétele közötti időszakban az értékelési időszakot meg kell szakítani. A megszakítás nem tarthat tovább húsz munkanapnál. Az illetékes hatóságok általi bármely – az információk kiegészítését vagy pontosítását szolgáló – további kérésről az illetékes hatóságok szabad mérlegelésük szerint döntenek, azonban ez nem járhat az értékelési időszak megszakításával.

(3) Az illetékes hatóságok a (2) bekezdés második albekezdésében említett megszakítást legfeljebb harminc munkanapra meghosszabbíthatják, ha a részesedést szerezni kívánó személy:

▼M6

a) székhelye a Közösségen kívül található vagy a Közösségen kívüli szabályozás alá tartozik; vagy

b) olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely nem tartozik ezen irányelv, vagy a 85/311/EGK ([1]), 2002/83/EK ([2]), a 2004/39/EK, a 2005/68/EK ([3]), a 2006/48/EK ([4]) irányelv szerinti felügyelet hatálya alá.

(4) Ha az illetékes hatóságok értékelésük befejezésekor a szándékolt részesedésszerzés ellenzése mellett döntenek, erről két munkanapon belül és az értékelési időszakot nem meghaladva írásban tájékoztatják a részesedést szerezni kívánó személyt, megadva a határozat indokait. A nemzeti jog függvényében, a részesedést szerezni kívánó személy kérésére egy a határozat indokait megfelelően tartalmazó nyilatkozatot a nyilvánosság számára hozzáférhetővé lehet tenni. Ez nem akadálya annak, hogy a tagállam lehetővé tegye az illetékes hatóság számára, hogy ezt a közzétételt a részesedést szerezni kívánó személy kérése nélkül is megtegye.

(5) Ha az illetékes hatóságok az értékelési időszakon belül nem ellenzik írásban a szándékolt részesedésszerzést, akkor a szándékolt részesedésszerzést jóváhagyottnak kell tekinteni.

(6) Az illetékes hatóságok megszabhatják a szándékolt részesedésszerzés végrehajtásának maximális időtartamát, és azt adott esetben meghosszabbíthatják.

(7) A szavazati jogok vagy tőkerészesedés közvetlen vagy közvetett megszerzése tekintetében a tagállamok nem szabhatnak meg az illetékes hatóságoknak történő bejelentésre vagy az azok általi jóváhagyásra vonatkozó, az ebben az irányelvben megállapítottnál szigorúbb követelményeket.

15b. cikk

(1) A 15. cikk (1) bekezdésében előírt bejelentés és a 15a. cikk (2) bekezdésében említett információ értékelésekor az illetékes hatóságok – a részesedésszerzés tárgyát képező biztosítóintézet hatékony, eredményes és prudens irányításának érdekében és a részesedést szerezni kívánó személynek a biztosítóintézetre gyakorolt valószínűsíthető befolyását figyelembe véve – az alábbi kritériumok alapján értékelik a részesedést szerezni kívánó személy alkalmasságát és a szándékolt részesedésszerzés pénzügyi megbízhatóságát:

a) a részesedést szerezni kívánó személy jó hírneve;

b) a szándékolt részesedésszerzés eredményeképpen a biztosítóintézet üzleti tevékenységét irányító bármely személy jó hírneve és tapasztalata;

c) a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatósága, különösen a részesedésszerzés tárgyát képező biztosítóintézetben folytatott és tervezett üzleti tevékenységgel kapcsolatban;

([1]) A Tanács 1985. december 20-i 85/611/EGK irányelve az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 375., 1985.12.31., 3. o.). A legutóbb a 2005/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.) módosított irányelv.

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 2002. november 5-i 2002/83/EK irányelve az életbiztosításról (HL L 345., 2002.12.19., 1. o.). A legutóbb a 2007/44/EK irányelvvel módosított irányelv.

([3]) Az Európai Parlament és a Tanács 2005. november 16-i 2005/68/EK irányelve a viszontbiztosításról (HL L 323., 2005.12.9., 1. o.). A 2007/44/EK irányelvvel módosított irányelv.

([4]) Az Európai Parlament és a Tanács 2006. június 14-i 2006/48/EK irányelve a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról (átdolgozott szöveg) (HL L 177., 2006.6.30., 1. o.). A legutóbb a 2007/44/EK irányelvvel módosított irányelv.

▼M6

d) annak kérdése, hogy a biztosítóintézet képes lesz-e teljesíteni és folyamatosan teljesíteni az ezen az irányelven és adott esetben egyéb irányelveken – mégpedig a 73/239/EGK, a 98/78/EK ([1]), a 2002/13/EK ([2]) és a 2002/87/EK ([3]) irányelven – alapuló prudenciális követelményeket és különösen, hogy vajon az a csoport, amelynek részévé válik, olyan szerkezetű-e, amely lehetővé teszi a hatékony felügyelet gyakorlását, az illetékes hatóságok közötti hatékony információcserét és az illetékes hatóságok közötti hatáskörmegosztás meghatározását;

e) léteznek-e ésszerű okok annak feltételezésére, hogy a szándékolt részesedésszerzéssel kapcsolatban pénzmosást vagy terrorizmusfinanszírozást követnek vagy követtek el vagy kísérelnek vagy kíséreltek meg elkövetni a 2005/60/EK irányelv ([4]) 1. cikke értelmében, vagy hogy a szándékolt részesedésszerzés növelheti annak kockázatát.

(2) Az illetékes hatóságok csak akkor ellenezhetik a szándékolt részesedésszerzést, ha erre az (1) bekezdésben meghatározott kritériumok alapján ésszerű okuk van, vagy ha a részesedést szerezni kívánó személy által szolgáltatott információ nem teljes.

(3) A tagállamok nem szabhatnak előzetes feltételeket a megszerzendő részesedési arány tekintetében, és nem engedélyezhetik illetékes hatóságaik számára a szándékolt részesedésszerzésnek a piac gazdasági igényei alapján való vizsgálatát.

(4) A tagállamok közzéteszik az értékeléshez szükséges és a 15. cikk (1) bekezdésében említett bejelentés időpontjában az illetékes hatóságok számára nyújtandó információk listáját. A kért információknak arányosnak kell lenniük, és azokat a részesedést szerezni kívánó személy és a szándékolt részesedésszerzés jellegéhez kell igazítani. A tagállamok nem kérhetnek a prudenciális értékelés szempontjából nem tárgyhoz tartozó információt.

(5) A 15a. cikk (1), (2) és (3) bekezdéseiben foglaltak ellenére, amennyiben ugyanazon biztosítóintézet tekintetében kettő vagy több, befolyásoló részesedés szerzésére vagy növelésére vonatkozó ajánlatról érkezik bejelentés az illetékes hatósághoz, úgy az utóbbinak a részesedést szerezni kívánó személyeket megkülönböztetéstől mentes módon kell kezelnie.

15c. cikk

(1) Az érintett illetékes hatóságoknak a részesedésszerzés értékelésekor egymás között teljeskörűen konzultálniuk kell, amennyiben a részesedést szerezni kívánó személy az alábbiak egyike:

a) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosítóintézet, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy a 85/611/EGK irányelv 1a. cikkének 2. pontja szerinti alapkezelő társaság (a továbbiakban: ÁÉKBV alapkezelő társaság);

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács 1998. október 27-i 98/78/EK irányelve a biztosítási és viszontbiztosítási csoportok biztosítóintézeteinek vagy viszontbiztosítóinak kiegészítő felügyeletéről (HL L 330., 1998.12.5., 1. o.). A legutóbb a 2005/68/EK irányelvvel módosított irányelv.

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 2002. március 5-i 2002/13/EK irányelve a Tanács 73/239/EGK irányelvének módosításáról a nem életbiztosítások szavatoló tőkéjére vonatkozó követelmények tekintetében (HL L 77., 2002.3.20., 17. o.).

([3]) Az Európai Parlament és a Tanács 2002. december 16-i 2002/87/EK irányelve a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítóintézetek és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről (HL L 35., 2003.2.11., 1. o.). A 2005/1/EK irányelvvel módosított irányelv.

([4]) Az Európai Parlament és a Tanács 2005. október 26-i 2005/60/EK irányelve a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről (HL L 309., 2005.11.25., 15. o.).

▼M6

b) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosítóintézet, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV alapkezelő társaság anyavállalata;

c) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosítóintézet, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV alapkezelő társaság felett ellenőrzést gyakorló természetes vagy jogi személy.

(2) Az illetékes hatóságok indokolatlan késedelem nélkül egymás rendelkezésére bocsátanak minden – a részesedésszerzés értékelése szempontjából alapvető vagy tárgyhoz tartozó – információt. E tekintetben az illetékes hatóságok a tárgyhoz tartozó információkat kérésre, az alapvető információkat pedig saját kezdeményezésükre, közlik egymással. A szándékolt részesedésszerzés tárgyát képező biztosítóintézetet engedélyező illetékes hatóság határozata utal a részesedést szerezni kívánó személyért felelős illetékes hatóság részéről kinyilvánított bármely véleményre vagy fenntartásra.

▼B

16. cikk

(1) A tagállamok rendelkeznek arról, hogy az illetékes hatóságoknál foglalkoztatott összes személyt, vagy minden olyan személyt, aki e hatóságoknál foglalkoztatásban állt, valamint az illetékes hatóságok nevében eljáró könyvvizsgálókat és szakértőket a szakmai titoktartás kötelezettsége terheli. Ez azt jelenti, hogy ezek a személyek a büntetőjog által szabályozott eseteket kivéve nem hozhatnak semmilyen, szakmai kötelességük teljesítése közben kapott bizalmas információt, semmilyen személy vagy hatóság tudomására, az olyan összefoglaló és összevont formában történt közlés kivételével, amelyből az egyes biztosítóintézetek nem azonosíthatók.

Mindazonáltal ha egy biztosítóintézetet fizetésképtelennek nyilvánítanak vagy kötelező felszámolási eljárás alatt áll, az olyan bizalmas információkat, amelyek nem érintenek a vállalkozás pénzügyi helyzetének helyreállítására tett kísérletben részt vevő harmadik felet, a polgári vagy kereskedelmi jogi eljárások során át lehet adni.

(2) Az (1) bekezdés rendelkezései nem akadályozzák a különböző tagállamok illetékes hatóságait abban, hogy a biztosítóintézetekre alkalmazandó irányelvekkel összhangban információt cseréljenek. Ezekre az információkra az (1) bekezdésben meghatározott szakmai titoktartási előírások vonatkoznak.

▼M2

(3) A tagállamok csak abban az esetben köthetnek harmadik országok illetékes hatóságaival, vagy harmadik országoknak az (5) és (5a) bekezdésben meghatározott hatóságaival vagy testületeivel történő információcserére vonatkozó együttműködési megállapodásokat, ha az átadott információra a szakmai titoktartás legalább az e cikkben említettekkel egyenértékű garanciái vonatkoznak. Az így megvalósuló információcsere célja csak az említett hatóságok vagy testületek felügyeleti feladatainak ellátása lehet.

Amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az információt az azt átadó illetékes hatóság kifejezett egyetértése nélkül nem lehet közzétenni, és – amennyiben szükséges – kizárólag azokra a célokra, amelyekhez az érintett hatóságok jóváhagyásukat adták.

▼M5

(4) Az (1) vagy (2) bekezdés alapján bizalmas információkhoz jutó illetékes hatóságok ezt az információt kizárólag hivatali kötelességük ellátása során használhatják fel:

— annak ellenőrzésére, hogy a biztosítási tevékenység megkezdésének feltételei teljesülnek-e, valamint e tevékenység folyamatos ellenőr-

▼M5

zésének előmozdítására, különös tekintettel a biztosítástechnikai tartalékok, a minimális szavatoló tőke, az adminisztratív és számviteli eljárások és a belső ellenőrzési mechanizmusok folyamatos ellenőrzésére,

— szankciók alkalmazására,

— az illetékes hatóságok határozatai elleni közigazgatási jogorvoslatok esetén, vagy

▼C1

— az 56. cikk alapján kezdeményezett bírósági eljárásokban, vagy az ezen irányelvben, és a biztosítókkal és viszontbiztosítókkal kapcsolatban elfogadott más irányelvekben előírt különleges rendelkezések alapján.

▼M5

(5) Az (1) és (4) bekezdés nem akadályozza az információcserét egy tagállamon belül, ahol ugyanabban a tagállamban két vagy több illetékes hatóság van, vagy tagállamok között, az illetékes hatóságok és:

— a hitelintézetek és más pénzügyi szervezetek hatósági felügyeletét ellátó hatóságok, valamint a pénzpiacok felügyeletét ellátó hatóságok között,

— a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában, továbbá más hasonló eljárásokban résztvevő testületek között, és

— a biztosítók, viszontbiztosítók és egyéb pénzügyi intézmények beszámolóinak törvény által előírt könyvvizsgálatáért felelős személyek között,

felügyeleti feladataik ellátása során, sem pedig a garanciaalapot kezelő, illetve a kötelező felszámolási eljárást végző intézményeknek a feladataik ellátásához szükséges tájékoztatás megadását. Az (1) bekezdésben meghatározott üzleti titoktartás kötelezettsége vonatkozik az ilyen hatóságoknak, intézményeknek és személyeknek átadott információra is.

▼C1

(5a) Az (1)–(4) bekezdésben foglaltak ellenére a tagállamok engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és:

— a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában és egyéb hasonló eljárásban résztvevő intézmények felügyeletét ellátó hatóságok között, vagy

— a biztosítók, viszontbiztosítók, hitelintézetek, befektetési vállalkozások és egyéb pénzügyi intézmények üzleti könyveinek törvényesen előírt vizsgálatával megbízott személyek ellenőrzését ellátó hatóságok között, vagy

— a biztosítók vagy viszontbiztosítók jogi felügyeletét ellátó független biztosítási matematikusok és az ilyen biztosítási matematikusok felügyeletét ellátó intézmények között.

Az első albekezdésben említett lehetőséget választó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

— e tájékoztatás az első albekezdésben említett ellenőrzés vagy felügyelet teljesítését szolgálja,

— az ezzel összefüggésben kapott információra az (1) bekezdésben megállapított üzleti titoktartási feltételek vonatkoznak,

— amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem továbbítható a szóban forgó tájékoztatást átadó illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és e hozzájárulás esetén is kizárólag abból a célból lehet továbbítani ezeket az információkat, amelyekhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak, személyeknek és intézményeknek a nevét, amelyek e bekezdés alapján megkaphatják az információkat.

▼M1

(5b) Az (1)–(4) bekezdésekben foglaltak ellenére a tagállamok – a pénzügyi rendszer stabilitása, beleértve az integritást is, erősítésének érdekében – engedélyezhetik az információcserét az illetékes hatóságok és a jogszabályok szerint a társasági jog megsértésével kapcsolatban folytatott nyomozásért és vizsgálatért felelős hatóságok vagy testületek között.

Az első albekezdésben említett lehetőséget választó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

— ez az információ az első albekezdésben említett ellenőrzés vagy jogi felügyelet teljesítését szolgálja,

— az ezzel kapcsolatban kapott információra az (1) bekezdésben előírt üzleti titoktartás feltételei vonatkoznak,

— ha az információ egy másik tagállamból származik, nem lehet nyilvánosságra hozni azt az azt közzétevő illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül, és amennyiben szükséges, kizárólag arra a célra lehet felhasználni azt, amelyhez ezek a hatóságok hozzájárultak.

Ha valamely tagállamban az első albekezdésben említett hatóságok vagy testületek nyomozati vagy vizsgálati feladatukat – meghatározott hatáskörük figyelembevételével – az e célból meghatalmazott és nem az állami szektorban alkalmazott személyek segítségével végzik, az első albekezdésben foglalt információcsere lehetősége a második albekezdésben kikötött feltételeknek megfelelően kiterjeszthető ezekre a személyekre.

A második albekezdés utolsó francia bekezdésének alkalmazása érdekében az első albekezdésben említett hatóságok és testületek közlik az információt közzétevő illetékes hatóságokkal azoknak a személyeknek a nevét és pontos hatáskörét, akiknek el kell küldeni azt.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak vagy testületeknek a nevét, amelyek e bekezdés alapján megkaphatják az információt.

2000. december 31-e előtt a Bizottság jelentést készít e bekezdés előírásainak alkalmazása tárgyában.

▼M3

(5c) Az e cikkben foglaltak nem akadályozhatják az illetékes hatóságot abban, hogy megküldje

— a központi bankoknak vagy pénzügyi hatósági minőségükben hasonló feladatot ellátó egyéb testületeknek,

— megfelelő esetben a fizetési rendszerek felügyeletéért felelős egyéb állami hatóságoknak

a feladataik ellátásához szükséges információkat, illetve nem akadályozhatja meg az ilyen hatóságokat vagy testületeket abban, hogy megküldjék az illetékes hatóságoknak a (4) bekezdés alkalmazásában szükségessé váló információkat. Az így közölt információ a szakmai titoktartás e cikkben megállapított feltételeinek hatálya alá esik.

▼B

(6) Ezen túlmenően, az (1) és (4) bekezdés rendelkezéseitől függetlenül, a tagállamok törvényben rögzített rendelkezések alapján engedélyezhetik bizonyos információknak a központi kormányzataik más, a hitelintézetek, pénzügyi intézmények, befektetési szolgáltatások és a biztosítóintézetek felügyeletére vonatkozó jogalkotásért felelős szerveinek, valamint e szervek nevében eljáró felügyelőknek a tudomására hozatalát.

Ugyanakkor az ilyen információátadás csak azokban az esetekben történhet meg, amikor az a körültekintő ellenőrzés céljára szükséges.

Ugyanakkor a tagállamok rendelkeznek arról, hogy a (2) és (5) bekezdés alapján kapott információkat, valamint a 73/239/EGK irányelv 14. cik-

▼B

kében említett helyszíni ellenőrzés során megszerzett információkat az e bekezdésben felsorolt esetekben kizárólag azoknak az illetékes hatóságoknak a kifejezett hozzájárulásával lehet nyilvánosságra hozni, akik az érintett információt átadták, vagy azon tagállam illetékes hatóságainak kifejezett hozzájárulásával, ahol a helyszíni ellenőrzést végrehajtották.

▼M1

16a. cikk

(1) A tagállamok legalább azt biztosítják, hogy:

a) a 84/253/EGK irányelv ([1]) értelmében felhatalmazott bármely személy, aki a 78/660/EGK irányelv ([2]) 51. cikkében, a 83/349/EGK irányelv 37. cikkében vagy a 85/611/EGK irányelv 31. cikkében megállapított feladatot vagy bármilyen egyéb, törvényben meghatározott feladatot végez egy pénzügyi vállalkozásban, köteles azonnal jelenteni az illetékes hatóságnak minden olyan, az e feladat végzése során tudomására jutott, e vállalkozást érintő tényt vagy döntést, amelynél fennáll a lehetőség, hogy:

   — alapvetően megsértik azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek az engedélyezést szabályozó feltételeket tartalmazzák, vagy amelyek sajátosan a pénzügyi vállalkozások tevékenységének folytatását szabályozzák, vagy

   — a pénzügyi vállalkozás folyamatos működését befolyásolják, vagy

   — a beszámolók hitelesítésének megtagadásához vagy fenntartások kinyilvánításához vezetnek;

b) e személynek hasonlóképpen kötelessége jelenteni minden olyan tényt és döntést, amely akkor jutott tudomására, amikor az a) pontban leírt feladatot végezte egy olyan vállalkozásban, amely azzal a pénzügyi vállalkozással áll ellenőrző kapcsolatból eredő szoros kapcsolatban, amelyben a fent említett feladatot végzi.

(2) A 84/253/EGK irányelv értelmében felhatalmazott személyek által az illetékes hatóságokkal jóhiszeműen közölt bármilyen, az (1) bekezdésben említett tény vagy döntés nem jelenti a szerződésben vagy bármilyen jogalkotói, szabályozó vagy eljárási rendelkezés által meghatározott információközlési korlátozás megsértését és nem keletkeztet semmiféle felelősséget e személyekre vonatkozóan.

▼B

2. fejezet

17. cikk

A 73/239/EGK irányelv 15. cikkének helyébe a következők lépnek:

„15. cikk

(1) A székhely szerinti tagállam előírja minden biztosítóintézet számára, hogy teljes üzletkörének megfelelő nagyságú biztosítástechnikai tartalékot képezzen.

Az ilyen biztosítástechnikai tartalékok nagyságát a 91/674/EGK irányelvben meghatározott szabályokkal összhangban kell meghatározni.

(2) A székhely szerinti tagállam előírja minden biztosítóintézet számára, hogy a biztosítástechnikai tartalékokat a 88/357/EGK irányelv 6. cikkének rendelkezéseivel összhangban az egész üzletköre

([1]) HL L 126., 1984.5.12., 20. o.
([2]) HL L 122., 1978.8.14., 11. o. A legutóbb a 90/605/EGK irányelvvel (HL L 317., 1990.11.16., 60. o.) módosított irányelv.

▼B

figyelembevételével, a megfelelő eszközökkel fedezze. Az Európai Közösségben fennálló kockázatok tekintetében ezeknek az eszközöknek a Közösség területén belül kell elhelyezkedniük. A tagállamok nem írhatják elő a biztosítóintézetek számára, hogy eszközeiket egy bizonyos tagállamban lokalizálják. Ugyanakkor a székhely szerinti tagállam az eszközök lokalizálásáról szóló szabályokon enyhíthet.

(3) Ha a székhely szerinti tagállam megengedi, hogy a biztosítástechnikai tartalékokat viszontbiztosítókkal szemben fennálló követelésekkel fedezzék, rögzíti az ilyen követelések megengedett százalékos arányát. Ilyen esetekben a tagállam nem határozhatja meg az ilyen követeléseket megtestesítő eszközök elhelyezkedését.”

18. cikk

A 72/239/EGK irányelv 15a cikkének helyébe a következők lépnek:

„15a. cikk

(1) A tagállamok előírják minden olyan biztosítóintézet számára, amelynek székhelye a területükön van, és amely a melléklet A. pontjában megjelölt 14. ágazathoz tartozó kockázatok elleni biztosítást vállal (a továbbiakban: »hitelbiztosítás«), hogy kiegyenlítési tartalékot képezzen az abban a biztosítási ágazatban bármely pénzügyi évben felmerülő estleges technikai deficit vagy az átlagot meghaladó kárigényhányad ellensúlyozásának céljából.

(2) A kiegyenlítési tartalékot a székhely szerinti tagállam által a melléklet D. pontjában meghatározott négy – egyenértékűnek tekintendő – módszer egyikével összhangban lévő szabályok szerint kell számítani.

(3) A melléklet D. pontjában meghatározott módszerekkel összhangban kiszámított összeg mértékéig a kiegyenlítési tartalék a minimális szavatoló tőke számítása során nem vehető figyelembe.

(4) A tagállamok felmenthetik a területükön székhellyel rendelkező biztosítóintézeteket a hitelbiztosítási üzletágra vonatkozó kiegyenlítési tartalékok képzésének kötelezettsége alól, ha a hitelbiztosítási ügyletekből a biztosítóintézetnek járó biztosítási díjak vagy járulékok mértéke kevesebb, mint a biztosítóintézetnek járó összes biztosítási díj- és járulékbevétel 4 %-a, és nem haladja meg a 2 500 000 ECU-t.”

19. cikk

A 88/357/EGK irányelv 23. cikke hatályát veszti.

20. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló pénzeszközök befektetésénél figyelembe kell venni a vállalkozás által művelt üzletág jellemzőit oly módon, hogy biztosítsák a vállalkozás befektetéseinek likviditását a lehető legnagyobb biztonság és jövedelmezőség mellett, amely célt a vállalkozás úgy érheti el, hogy befektetéseit több befektetési formában helyezi el, és megfelelő mértékben megosztja.

21. cikk

▼M5

(1) A székhely szerinti tagállam nem engedélyezheti a biztosítóknak, hogy biztosítástechnikai tartalékaikat és káringadozási tartalékaikat a következő eszközkategóriákon kívül eső eszközökkel fedezzék:

▼B

A. **Befektetések**

a) hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok, kötvények és egyéb pénz- és tőkepiaci pénzügyi eszközök;

b) kölcsönök;

c) részvények és egyéb változó hozamú részesedések;

d) az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozások (Áékbv) és más befektetési alapok befektetési jegyei;

e) földre, épületre és ingatlanra vonatkozó jogok;

B. **Tartozások és követelések**

▼M5

f) viszontbiztosítási tevékenységet végző, illetve a viszontbiztosításról szóló, 2005. november 16-i 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) 46. cikkében említett különleges célú gazdasági eszközök tartozásai, beleértve ezek részesedését a biztosítástechnikai tartalékokban;

▼B

g) vezető biztosítónál elhelyezett letétekés a vezető biztosítók tartozásai;

h) a biztosítottak és a közvetítők direkt és viszontbiztosítási ügyletekből származó tartozásai;

i) mentésből és követelésátruházásból származó követelések;

j) adó-visszaigénylések;

k) garanciaalapokkal szembeni követelések;

C. **Egyéb eszközök**

l) tárgyi eszközök a föld- és épületingatlanok kivételével, a prudenciális értékcsökkenés elve alapján értékelve;

m) készpénzállomány bankban vagy pénztárban elhelyezve; hitelintézeteknél vagy egyéb, betétek átvételére engedéllyel rendelkező testületeknél elhelyezett betétek;

n) halasztott szerzési költségek;

o) felhalmozódott kamatok és bérleti díjak, egyéb felhalmozott bevétel és előzetes kifizetés.

A Lloyd's néven ismert biztosítóintézet esetében az eszközök köre magában foglalja a garanciákat és a hitelintézetek által kibocsátott hitelleveleket a 77/780/EGK irányelv ([2]) értelmezésében, vagy az életbiztosító vállalkozások által kibocsátott hitelleveleket azéletbiztosítási kötvényekből eredő igazolható összegekkel együtt, amennyiben azok a taghoz tartozó alapokat képviselik.

▼M5

Az első albekezdésben felsorolt bármilyen eszköz vagy eszközkategória bevonása nem jelenti azt, hogy mindezeket az eszközöket automatikusan el kellene fogadni a biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként. A székhely szerinti tagállam határozza meg az elfogadható eszközök alkalmazásának feltételeit előíró részletes szabályokat.

▼B

A székhely szerinti tagállam a szabályok és azok alkalmazásának meghatározásakor különösen ügyel arra, hogy a következő alapelvek teljesüljenek:

([1]) HL L 323, 2005.12 9., 1. o.
([2]) HL L 322., 1977.12.17., 30. o. A legutóbb a 89/646/EGK irányelvvel (HL L 386., 1989.12.30., 1. o.) módosított irányelv.

▼B

i. a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközöket a megszerzésükhöz kapcsolódó mindennemű tartozás levonása után kell értékelni;

ii. minden eszközt prudens módon kell értékelni, figyelembe véve annak kockázatát, hogy bizonyos összegek nem realizálhatók. Különösen a tárgyi eszközöket – az ingatlanok kivételével – csak akkor lehet a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül elfogadni, ha ezeket a prudens amortizáció alapján értékelik;

iii. a vállalkozásoknak, állami hatóságoknak vagy nemzetközi szervezeteknek, a helyi vagy regionális hatóságoknak vagy természetes személyeknek adott kölcsönöket csak akkor lehet a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül elfogadni, ha megfelelő biztosítékok állnak rendelkezésre ezek biztonságára nézve, amelyek származhatnak akár a kölcsönvevő státusából vagy jelzálogból, bankgaranciákból, akár biztosítóintézetek által nyújtott garanciákból vagy a biztosítékok más formáiból;

iv. a biztonságtechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközökkel kapcsolatos járulékos pénzeszközök, mint az opciók, határidős és swap ügyletekre vonatkozó értékpapírok annyiban használhatók, amennyiben azok hozzájárulnak a befektetési kockázatok csökkentéséhez, vagy megkönnyítik a hatékony portfóliókezelést. E pénzeszközöket körültekintő módon kell értékelni, és figyelembe vehetők az alapul szolgáló pénzeszközök értékelésénél;

v. a szabályozott piaci kereskedésében részt nem vevő átruházható értékpapírokat csak akkor lehet elfogadni a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül, ha azok rövid távon realizálhatók;

vi. harmadik fél tartozását vagy harmadik féllel szembeni követelést csak az ugyanennek a harmadik félnek járó tartozások levonása után lehet a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül elfogadni;

vii. bármely, a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül elfogadott tartozás és követelés értékét körültekintő módon kell meghatározni, kellően figyelembe véve annak kockázatát, hogy bizonyos összegek nem realizálhatók. Különösen a biztosítottak vagy közvetítők biztosítási vagy viszontbiztosítási ügyletekből eredő tartozásait csak akkor lehet elfogadni, ha ezek az összegek három hónapnál nem hosszabb időtartam óta fennállók;

viii. amikor a biztosítóintézet tulajdonában lévő eszközök egy olyan leányvállalatban való befektetést is magukban foglalnak, amely a biztosítóintézet befektetéseinek egészét vagy egy részét a biztosítóintézet nevében kezeli, a székhely szerinti tagállamnak az e cikkben meghatározott szabályok és alapelvek alkalmazásakor figyelembe kell vennie a leányvállalat tulajdonában lévő mögöttes eszközöket is; a székhely szerinti tagállam hasonló módon kezelheti más leányvállalatok eszközeit is;

ix. a halasztott szerzési költségek oly mértékben fogadhatók csak el a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül, amely konzisztens a díjak tartalékának számításával.

(2) Az (1) bekezdés rendelkezéseitől függetlenül, rendkívüli körülmények esetén és a biztosítóintézet kérésére a székhely szerinti tagállam átmenetileg és megfelelően indokolt határozat alapján más eszközkategóriákat is elfogadhat a biztonságtechnikai tartalékok fedezetéül, a 20. cikk rendelkezései értelmében.

22. cikk

▼M5

(1) A biztonságtechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközök tekintetében a székhely szerinti tagállam megköveteli minden biztosítótól, hogy ne fektessen be többet, mint:

▼B

a) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékának 10 %-át bármely telekbe vagy épület-ingatlanba, vagy több olyan telekbe vagy épületingatlanba, amelyek kellően közel helyezkednek el egymáshoz, és így ténylegesen egy befektetésnek lehet tekinteni őket;

b) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékának 5 %-át – együttesen számolva – ugyanattól a vállalkozástól származó részvényekbe és egyéb átruházható értékpapírokba, amelyek részvényként, kötvényként, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírként és egyéb, pénz- és tőkepiaci pénzeszközként kezelendő értékpapírok, vagy ugyanannak a kölcsönvevőnek adott kölcsönökbe, ahol a kölcsön fogalma olyan kölcsönt jelent, amelyet nem államnak, regionális vagy helyi hatóságnak, vagy olyan nemzetközi szervezetnek nyújtottak, amelynek egy vagy több tagállam tagja. Ez az összeghatár 10 %-ra emelhető, ha egy vállalkozás bruttó biztonságtechnikai tartalékainak kevesebb mint 40 %-át fekteti be olyan testületek és kölcsönvevők kölcsöneibe vagy az általuk kibocsátott értékpapírokba, amelyekbe egyenként eszközeinek több mint 5 %-át fekteti be;

c) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékainak 5 %-át fedezetlen kölcsönökbe, beleértve összesen 1 %-ot egy-egy fedezet nélküli kölcsönügyletbe, amelyeket nem hitelintézeteknek, életbiztosító vállalkozásnak – amennyiben azt a 73/239/EGK irányelv 8. cikke megengedi – és valamelyik tagállamban működő befektetési vállalkozásnak nyújt;

d) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékainak 3 %-át pénztári készpénzállomány formájában;

e) összes bruttó biztosítástechnikai tartalékainak 10 %-át részvényekbe, egyéb részvényként és hitelviszonyt megtestesítő értékpapírként kezelt értékpapírokba, amelyekkel nem kereskednek szabályozott piacon.

(2) Az a tény, hogy egy bizonyos befektetési kategóriára vonatkozóan az (1) bekezdés nem tartalmaz korlátozást, nem eredményezi azt, hogy az abba a kategóriába tartozó eszközöket korlátozás nélkül el kell fogadni a biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként. A székhely szerinti tagállam határozza meg a részletes szabályokat az elfogadható eszközök használatának feltételeiről. A szabályok és azok alkalmazásának meghatározásakor különösen ügyel arra, hogy a következő alapelvek teljesüljenek:

i. a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközöket annak biztosításával kell különböző befektetési formákban elhelyezni és megosztani, hogy a biztosítóintézet nem támaszkodik túlzott mértékben egyik eszközkategóriára, befektetési piacra vagy befektetési formára sem;

ii. az egyes olyan eszköztípusokba való befektetéseknek, amelyek nagyfokú kockázatot hordoznak, akár az eszköz természetéből adódóan, akár a kibocsátó minősítéséből kifolyólag, a prudens szintre kell korlátozódniuk;

iii. az egyes eszközkategóriákra vonatkozó korlátozásoknak figyelembe kell venniük a viszontbiztosításnak a biztonságtechnikai tartalékok számításakor történő megítélését;

iv. amikor a biztosítóintézet tulajdonában lévő eszközök egy olyan leányvállalatban való befektetést is magukban foglalnak, amely a biztosítóintézet befektetéseinek egészét vagy részét a biztosítóintézet nevében kezeli, a székhely szerinti tagállamnak az e cikkben meghatározott szabályok és alapelvek alkalmazásakor figyelembe kell vennie a leányvállalat tulajdonában lévő mögöttes eszközöket is; a székhely szerinti tagállam hasonló módon kezelheti más leányvállalatok eszközeit is;

v. az olyan biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközök mértékét, amelyek nem likvid befektetések tárgyát képezik, prudens szinten kell tartani;

▼B

vi. amikor a biztosítóintézet tulajdonában lévő eszközök bizonyos hitelintézeteknek adott kölcsönöket vagy a hitelintézetek által kibocsátott hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokat is tartalmaznak, a székhely szerinti tagállam az e cikkben meghatározott szabályok és alapelvek alkalmazásakor figyelembe veheti az ilyen hitelintézetek tulajdonában lévő mögöttes eszközöket is. Ezt csak akkor lehet alkalmazni, ha az érintett hitelintézet székhelye az egyik tagállamban van, az teljes egészében a székhelye szerinti tagállam és/vagy e tagállam helyi hatóságainak tulajdonában áll, és üzleti tevékenysége az alapító okirat, illetve az alapszabály szerint az államnak közvetítő útján történő kölcsönnyújtásból vagy az állam vagy a helyi hatóságok által garantált kölcsönök nyújtásából, illetve az állammal szoros kapcsolatban álló testületeknek vagy helyi hatóságoknak történő kölcsön nyújtásából áll.

(3) Az illetékes tagállamnak az elfogadható eszközök felhasználásának részletes szabályai meghatározásakor jelentősebb korlátozást kell alkalmaznia:

— minden kölcsönre, amelyet nem biztosítanak bankgaranciával, biztosítóintézet által kibocsátott garanciával, jelzáloggal vagy a biztosíték más formájával, szemben az olyan kölcsönökkel, amelyeket nem biztosítanak a fent említett biztosítékokkal,

— az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozások (Áékbv) befektetési jegyeire, amelyek nem kerültek összehangolásra a 85/611/EGK irányelv ([1]) értelmében és egyéb befektetési alapokra, szemben azon kollektív befektetési vállalkozások befektetési jegyeivel, amelyet az említett irányelv koordinált,

— az olyan értékpapírokra, amelyekkel a szabályozott piacon nem kereskednek, szemben azokkal, amelyek a szabályozott piaci kereskedésében részt vesznek,

— a nem tagállamok, helyi vagy regionális hatóságok vagy nem a 89/647/EGK ([2]) irányelvben meghatározott A. zónába tartozó vállalkozások által kibocsátott kötvényekre, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokra és egyéb pénz- és tőkepiaci pénzügyi eszközökre, vagy olyan pénzügyi eszközökre, amelyeknek olyan nemzetközi szervezetek a kibocsátói, amelyek tagjai között nincs egy közösségi tagállam sem, szemben a felsorolt feltételeknek megfelelő testületek által kibocsátott ugyanilyen pénzügyi eszközökkel.

(4) A tagállamok az (1) bekezdés b) pontjában meghatározott határt 40 %-ra emelhetik bizonyos hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok esetében, ha ezeket az értékpapírokat olyan hitelintézet bocsátja ki, amelynek székhelye a tagállamok valamelyikében van, és a hitelintézet a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok tulajdonosainak védelmét szolgáló, különleges, törvény által előírt hivatalos felügyelet alá tartozik. Az ilyen hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok kibocsátásából származó összegeket a törvény rendelkezéseivel összhangban különösen olyan eszközökbe kell fektetni, amelyek a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok teljes érvényességi ideje alatt képesek a hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokhoz kapcsolódó követeléseket fedezni, és a kibocsátott értékpapírok ki nem fizetése esetén ezeket az eszközöket elsőbbségi alapon a tőkeösszeg visszafizetésére és a felgyűlt kamatok megfizetésére kell fordítani.

(5) A tagállamok nem írhatják elő a biztosítóintézetek számára, hogy mely eszközkategóriákba fektessenek be.

(6) Az (1) bekezdés rendelkezéseitől függetlenül, rendkívüli körülmények esetén és a biztosítóintézet kérésére a székhely szerinti tagállam átmenetileg és megfelelően indokolt döntés alapján kivételeket engedé-

([1]) HL L 375., 1985.12.31., 3. o. A legutóbb a 88/220/EGK irányelvvel (HL L 100., 1988.4.19. 31. o.) módosított irányelv.
([2]) HL L 386., 1989.12.30., 14. o.

▼B

lyezhet az (1) bekezdés a)–e) pontjában meghatározott rendelkezések alól, a 20. cikk rendelkezéseinek megfelelően.

23. cikk

A 88/357/EGK irányelv 1. mellékletének 8. és 9. pontja helyébe a következők lépnek:

„8. A biztosítóintézetek egy adott pénznemben fennálló kötelezettségeik 20 %-át meg nem haladó összegben birtokolhatnak nem megfeleltetett eszközöket.

9. Egy tagállam rendelkezhet úgy, hogy amikor az előző eljárások értelmében egy kötelezettségvállalást az egyik tagállam pénznemében kifejezett eszközökkel kell fedezni, ezt a követelményt akkor is kielégítettnek tekinti, ha az érintett eszközök ECU-ben vannak kifejezve.”

24. cikk

A 73/239/EGK irányelv 16. cikkének (1) bekezdése helyébe a következők lépnek:

„(1) A székhely szerinti tagállam előírja minden biztosítóintézet számára, hogy teljes üzletkörének megfelelő mértékű minimális szavatoló tőkét képezzen.

A szavatoló tőke a vállalkozás előrelátható kötelezettségektől mentes eszközeinek felel meg, amelyből le kell vonni az immateriális javak értékét. Különösen a következő tételek tartoznak ide:

— a befizetett alaptőke, vagy kölcsönös biztosítási egyesület esetében a tényleges induló tőke, hozzáadva a tagok számláit, amelyek kielégítik a következő feltételeket:

  a) az alapító okiratnak, illetve az alapszabálynak olyan kikötést kell tartalmaznia, amely szerint ezekről a számlákról csak olyan mértékben lehet a tagoknak kifizetéseket teljesíteni, amely nem okozza a szavatoló tőkének az előírt szint alá süllyedését vagy a vállalkozás megszűnését követően akkor, ha a vállalkozás összes többi tartozását már rendezték;

  b) az alapító okiratnak, illetve az alapszabálynak olyan kikötést kell tartalmaznia bármilyen, egy tag részére – tagságának egyéni megszüntetésén kívüli egyéb okból – történő kifizetésre vonatkozóan, hogy az ilyen kifizetésekről az illetékes hatóságokat legalább egy hónappal megelőzően értesíteni kell, és a hatóságok megtilthatják a kifizetést ezen időszakon belül, továbbá

  c) az alapító okirat és az alapszabály vonatkozó rendelkezéseit csak azt követően lehet módosítani, az a) és b) pontban foglalt feltételek sérelme nélkül, hogy az illetékes hatóságok nyilatkoztak arról, hogy nincs kifogásuk a módosítás ellen;

— a be nem fizetett alaptőke vagy induló tőke fele, ha a tőke befizetett része eléri az alaptőke vagy induló tőke 25 %-át,

— tartalékok (törvény által előírt és szabad tartalékok), amelyek nem a vállalt biztosítási kötelezettségek fedezetéül szolgálnak,

— bármely átvitt nyereség,

— biztosító egyesület vagy kölcsönösségi alapon működő társulás esetében bármely követelés, amelyet az egyesület a tagokkal szemben pótbefizetési felhívás formájában támaszt a pénzügyi év folyamán a maximális hozzájárulások és a ténylegesen bekért hozzájárulás különbsége felének erejéig, amely összeg a szavatoló tőke legfeljebb 50 %-át érheti el,

▼B

— a biztosítóintézet kérésére és az általa nyújtott bizonyítékok alapján az eszközök alulértékeléséből származó rejtett tartalékok, amennyiben ezek a rejtett tartalékok nem kivételes természetűek,

— a kumulált elsőbbségi részvényből származó tőkét és az alárendelt kölcsöntőkét szintén a szavatoló tőke részévé lehet tenni, de ebben az esetben csak a minimális szavatoló tőke 50 %-ának erejéig, amelynek nem több mint 25 %-a állhat fix lejáratú alárendelt kölcsönökből vagy fix lejáratú kumulált elsőbbségi részvényből származó tőkéből, ha a következő minimális követelmények teljesülnek:

a) a biztosítóintézet csődje vagy felszámolása esetén kötelező erejű megállapodásoknak kell létezniük, amelyek értelmében az alárendelt kölcsöntőke és az elsőbbségi részvényből származó tőke a fizetési rangsorban a többi hitelező követelései után következik, és nem fizetendő vissza mindaddig, amíg az ekkor fennálló összes többi tartozást nem rendezték.

Az alárendelt kölcsöntőkének a következő feltételeknek is eleget kell tennie:

b) csak a teljes egészében befizetett tőkét lehet figyelembe venni;

c) a fix lejáratú kölcsönök eredeti lejárati ideje legalább 5 év. A visszafizetési napot megelőző egy évnél nem későbbi időpontban a biztosítóintézetnek tervet kell az illetékes hatóságoknak jóváhagyásra benyújtania, amelyben bemutatja, hogyan fogja a minimális szavatoló tőkét az előírt szinten tartani vagy erre a szintre hozni a kölcsön lejáratakor; kivéve ha azt a mértéket, amelynek erejéig a kölcsön a szavatoló tőke részeként szerepelhet, a visszafizetés napját megelőző legalább utolsó öt évben fokozatosan csökkentik. Az illetékes hatóságok engedélyezhetik az ilyen kölcsönök lejárat előtti visszafizetését abban az esetben, ha a kibocsátó biztosítóintézet kérelmezi, és annak szavatoló tőkéje nem csökken az előírt szint alá;

d) a nem fix lejáratú kölcsönök csak ötéves felmondási idővel lehetnek visszafizetendőek, kivéve, ha a kölcsönök már nem minősülnek a szavatoló tőke komponensének, vagy ha az illetékes hatóságok előzetes hozzájárulása kifejezetten szükséges a lejárat előtti visszafizetéshez. Az utóbbi esetben a biztosítóintézetnek a szándékozott visszafizetés napját megelőzően legalább hat hónappal értesítenie kell az illetékes hatóságokat és meg kell jelölnie a visszafizetés előtti és utáni tényleges és előírt szavatoló tőke nagyságát. Az illetékes hatóságok csak abban az esetben engedélyezik a visszafizetést, ha a biztosítóintézet szavatoló tőkéje nem csökken az előírt szint alá;

e) a kölcsönszerződés nem tartalmazhat olyan záradékot, amely meghatározott körülmények esetén előírja, hogy a tartozás a szerződésben megállapított visszafizetési napok előtt visszafizetendő, kivéve a biztosítóintézet felszámolását;

f) a kölcsönszerződést csak akkor lehet módosítani, ha az illetékes hatóságok nyilatkoztak arról, hogy nincs kifogásuk a módosítás ellen;

— meghatározott lejárati nap nélküli értékpapírok és egyéb pénzeszközök, amelyek eleget tesznek a következő feltételeknek, beleértve az előző francia bekezdésben említett kumulált elsőbbségi részvényeken kívüli elsőbbségi részvényeket, a szavatoló tőke 50 %-ának erejéig, az ilyen értékpapírok és az előző francia bekezdésben említett alárendelt kölcsöntőke összegét figyelembe véve:

a) nem fizethetők vissza a bemutató kezdeményezésére vagy az illetékes hatóság előzetes hozzájárulása nélkül;

▼B

b) a kibocsátási szerződésnek lehetővé kell tennie a biztosítóintézet számára, hogy a kölcsön után járó kamat megfizetését elhalassza;

c) a kölcsönadónak a biztosítóintézettel szemben fennálló követeléseinek a fizetési rangsorban teljes egészében a nem alárendelt hitelezők követelései után kell következnie;

d) az értékpapírok kibocsátására irányadó dokumentumoknak rendelkezniük kell az adósság veszteségabszorpciós képességéről és a meg nem fizetett kamatokról, miközben lehetővé teszik a biztosítóintézet számára, hogy folytassa üzleti tevékenységét;

e) csak a teljes mértékben befizetett összegeket lehet figyelembe venni.”

25. cikk

Ezen irányelv alkalmazási időpontját követő három éven belül a Bizottság jelentést nyújt be a biztosítási bizottságnak arról, szükséges-e a minimális szavatoló tőke további harmonizálása.

26. cikk

A 79/239/EGK irányelv 18. cikkének helyébe a következők lépnek:

„18. cikk

(1) A tagállamok nem írhatnak elő semmilyen szabályt azoknak az eszközöknek a körére vonatkozóan, amelyek nem a 15. cikkben meghatározott biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként szolgálnak.

(2) A 15. cikk (2) bekezdésének, a 20. cikk (1), (2), (3) és (5) bekezdésének és a 22. cikk (1) bekezdése utolsó albekezdésének rendelkezései értelmében a tagállamok nem korlátozhatják azon – ingó vagy ingatlan – vagyoni eszközök feletti szabad rendelkezési jogot, amelyek az engedéllyel rendelkező biztosítóintézetek eszközállományának részét képezik.

(3) Az (1) és (2) bekezdésekben megfogalmazott rendelkezések nem zárják ki, hogy a tagállamok olyan intézkedéseket hozzanak a biztosított személyek érdekeinek védelmére, amelyek meghozatalára az érintett vállalkozások tulajdonosaként, tagjaként vagy partnereként jogosultak.”

3. fejezet

27. cikk

A 88/357/EGK irányelv 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja helyébe a következők lépnek:

„f) a 73/239/EGK irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatok tekintetében a szerződő felek szabadon választhatják meg az alkalmazandó jogot.”

28. cikk

Az a tagállam, amelyben a kockázat fennáll, nem akadályozhatja a biztosítottat, hogy a 73/239/EGK irányelv 6. cikke feltételeinek értelmében engedéllyel rendelkező biztosítóintézettel szerződést kössön, mindaddig, amíg az nem áll ellentétben azon tagállam közérdek védelmében hozott jogi rendelkezéseivel, amelyben a kockázat fennáll.

▼B

29. cikk

A tagállamok nem hozhatnak olyan rendelkezéseket, amelyek az általános vagy különös szerződési feltételek, a biztosítási díjtáblák és nyomtatványok, valamint az olyan egyéb nyomtatott dokumentumok előzetes jóváhagyatásának vagy azokról való rendszeres tájékoztatásnak a kötelezettségét írják elő, amelyeket a vállalkozás a biztosítottakkal bonyolítandó ügyletei során kíván használni. A tagállamok csak a szerződési feltételekről és az egyéb dokumentumokról történő nem rendszeres tájékoztatási kötelezettséget írhatnak elő a biztosítási szerződésekre vonatkozó nemzeti jogszabályaik betartásának ellenőrzése céljából, és ez a követelmény nem képezheti a biztosítóintézet tevékenysége folytatásának előfeltételét.

A tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be a tervezett biztosítási díjemelésekre vonatkozóan előzetes tájékoztatási vagy jóváhagyatási kötelezettséget, kivéve, ha azok az általános árellenőrzési rendszerek részét képezik.

30. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 8. cikk (4) bekezdésének b) pontját el kell hagyni. Az érintett irányelv 8. cikk (4) bekezdésének a) pontja a következők szerint módosul:

„a) A c) albekezdés rendelkezései szerint a 7. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdése azokban az esetekben alkalmazandó, amikor a biztosítási szerződés két vagy több tagállamban nyújt biztosítási védelmet, amelyek közül legalább az egyik a biztosítást kötelezővé teszi.”

(2) Bármilyen ellentétes rendelkezéstől függetlenül az a tagállam, amely a biztosítást kötelezővé teszi, előírhatja a biztosítóintézet számára, hogy az juttassa el a kötelező biztosítás általános és különös szerződési feltételeit piacra bocsátása előtt az adott tagállam illetékes hatóságához.

31. cikk

(1) A biztosítási szerződés megkötése előtt a biztosítóintézet köteles tájékoztatni a biztosítottat a következőkről:

— a szerződésre irányadó jogról olyan esetekben, amikor a feleknek nincs választási lehetőségük, vagy arról a tényről, hogy a felek szabadon választhatják meg az alkalmazandó jogot, és az utóbbi esetben azt is, hogy a biztosító melyik tagállam jogának alkalmazását ajánlja,

— a biztosítottak szerződéssel kapcsolatos panaszainak kezelése során alkalmazandó eljárásokról, szükség szerint ideértve egy panaszkivizsgáló testület létezéséről történő tájékoztatást, a biztosítottak jogi eljárás indítására vonatkozó jogának sérelme nélkül.

(2) Az első bekezdésben említett kötelezettség csak akkor áll fenn, ha a biztosított természetes személy.

(3) Az e cikk rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó szabályokat azon tagállam törvényeivel összhangban kell meghatározni, amelyben a kockázat fennáll.

IV. CÍM

A LETELEPEDÉS JOGÁRA ÉS A SZOLGÁLTATÁSNYÚJTÁS SZABADSÁGÁRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK

32. cikk

A 73/239/EGK irányelv 10. cikkének helyébe a következők lépnek:

▼B

„10. cikk

(1) Az a biztosítóintézet, amely egy másik tagállam területén szándékozik fióktelepet létesíteni, köteles értesíteni erről a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságait.

(2) A tagállamok előírják minden biztosítóintézet számára, amely egy másik tagállam területén belül szándékozik fióktelepet létesíteni, hogy amikor az (1) bekezdésben meghatározott értesítési kötelezettségeknek eleget tesz, a következő adatokat szolgáltassa:

a) annak a tagállamnak a megnevezését, amelynek területén a biztosítóintézet fióktelepet kíván létesíteni;

b) üzleti tervet, amely többek között tartalmazza a folytatni szándékozott üzleti tevékenység típusát és a fióktelep szervezeti felépítését;

c) azt a fióktelep szerinti tagállamban található címet, ahonnan iratokat lehet beszerezni, és amelyre küldeményeket lehet kézbesíteni, amely egyben azt jelenti, hogy ez az a cím, amelyre a megbízott képviselőnek szóló összes értesítést küldik;

d) a fióktelep meghatalmazott képviselőjének nevét, akinek megfelelő felhatalmazással kell rendelkeznie ahhoz, hogy a vállalkozás nevében kötelezettséget vállaljon harmadik féllel szemben, és képviselje a vállalkozást a fióktelep szerinti hatóságokkal való kapcsolattartásban és a bíróságok előtt. A Lloyd's esetében, ha bármely jogvita merül fel az elvállalt kötelezettségekkel kapcsolatban, a biztosítottak igényeit nem lehet kedvezőtlenebbül elbírálni, mint ha a pert hagyományos típusú üzleti vállalkozás ellen indították volna. A meghatalmazott képviselőnek ezért megfelelő felhatalmazással kell rendelkeznie az ellene indított eljárásokban, és e felhatalmazásnál fogva jogosultnak kell lennie arra, hogy az érintett Lloyd's biztosítóintézetekre nézve kötelező érvényű kötelezettséget vállaljon.

Ha egy vállalkozás fióktelepe a melléklet A. pontjának 10. ágazatához tartozó kockázatok biztosítását kívánja vállalni – a fuvarozói felelősség biztosításán kívül –, nyilatkozatot kell tennie arról, hogy belépett a fióktelep szerinti tagállam nemzeti irodájának és nemzeti garanciaalapjának tagjai közé.

(3) Ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak nincs oka a folytatni kívánt üzleti tevékenység szempontjából kételkedni abban, hogy a biztosítóintézet adminisztratív felépítése és pénzügyi helyzete megfelelő, vagy kételkedni a biztosítóintézet igazgatóinak, menedzsereinek vagy meghatalmazott kép-viselőjének jó hírnevét és szakmai képzettségét, illetve gyakorlatát illetően, a (2) bekezdésben meghatározott adatokat azok kézhezvételétől számított három hónapon belül továbbítják a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságaihoz, és erről értesítik az érintett vállalkozást.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai igazolják azt is, hogy a biztosítóintézet rendelkezik a 16. és 17. cikk előírásainak megfelelően számított minimális szavatoló tőkével.

Ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai megtagadják a (2) bekezdésben említett adatoknak a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságaihoz való továbbítását, ennek okait az összes adat kézhezvételétől számított három hónapon belül az érintett vállalkozás tudomására hozzák. Ha az illetékes hatóságok megtagadják az információk továbbítását, vagy nem intézkednek, az feljogosítja a biztosítóintézetet arra, hogy a székhelye szerinti tagállam bíróságaihoz forduljon.

(4) Mielőtt a biztosítóintézet fióktelepe megkezdené működését, a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai a (3) bekezdésben említett adatok kézhezvételétől számított két hónapon belül – szükség szerint – tájékoztatják a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait azokról a feltételekről, amelyek alapján, a közérdek védelmének

▼B

érdekében, a biztosítási tevékenységet a fióktelep szerinti tagállamban folytatni kell.

(5) A fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai értesítésének kézhezvételét követően, vagy ha ilyen értesítés nem érkezik, a (4) bekezdésben előírt határidő lejárta után a fióktelep létrehozható és az megkezdheti működését.

(6) Abban az esetben, ha változás következik be azokban a biztosítóintézetre vonatkozó adatokban, amelyeket a (2) bekezdés b), c) vagy d) pontja értelmében a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságainak megküldött, a biztosítóintézet köteles annak időpontja előtt legalább egy hónappal írásban értesítenie a változásról a székhelye szerinti tagállam és a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságait, hogy a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságai és a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai eleget tudjanak tenni a (3) és (4) bekezdésben meghatározott feladataiknak.”

33. cikk

A 73/239/EGK irányelv 11. cikke hatályát veszti.

34. cikk

A 88/357/EGK irányelv 14. cikkének helyébe a következők lépnek:

„14. cikk

Valamennyi biztosítóintézetnek, amely egy vagy több tagállamban első alkalommal kíván a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytatni, először a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságait kell tájékoztatnia, jelezve az általa biztosítani kívánt kockázatok természetét.”

35. cikk

A 88/357/EGK irányelv 16. cikkének helyébe a következők lépnek:

„16. cikk

(1) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a 14. cikkben előírt értesítés kézhezvételétől számított egy hónapon belül a következő adatokat továbbítják ahhoz a tagállamhoz vagy tagállamokhoz, amely vagy amelyek területén a biztosítóintézet a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet szándékozik folytatni:

a) egy igazolást arról, hogy a vállalkozás rendelkezik a 73/239/EGK irányelv 16. és 17. cikkeinek rendelkezéseivel összhangban számított minimális szavatoló tőkével;

b) azon biztosítási ágazatoknak a megnevezését, amelyek biztosítására a vállalkozás engedélyt kapott;

c) azoknak a kockázatoknak a természetére vonatkozó információkat, amelyeket a vállalkozás abban a tagállamban kíván biztosítani, ahol a szolgáltatást nyújtja.

Ezzel egyidejűleg a hatóságok értesítik az érintett vállalkozást az adatok továbbításáról.

Valamennyi tagállam, amelynek területén egy biztosítóintézet a szolgáltatásnyújtás szabadságának alapján a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában meghatározott 10. ágazathoz tartozó kockázatokat – a fuvarozók felelősségbiztosításának kivételével – kívánja biztosítani, előírhatja a biztosítóintézet számára, hogy:

▼B

— közölje ezen irányelv 12a. cikkének (4) bekezdésében említett képviselő nevét és címét,

— tegyen nyilatkozatot arról, hogy azon tagállam nemzeti irodájának és nemzeti garanciaalapjának tagja lett, amelyben a szolgáltatást nyújtja.

(2) Ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem továbbítják az (1) bekezdésben említett információkat a megadott határidőn belül, kötelesek ugyanezen határidőn belül a vállalkozás tudomására hozni az információtovábbítás megtagadásának indokait. Az információtovábbítás megtagadása feljogosítja a biztosítóintézetet arra, hogy a székhelye szerinti tagállam bíróságaihoz forduljon.

(3) A vállalkozás azon a meghatározott napon kezdheti meg üzleti tevékenységét, amelyen tájékoztatják az (1) bekezdés első albekezdésében meghatározott információtovábbítás megtörténtéről.”

36. cikk

A 88/357/EGK irányelv 17. cikkének helyébe a következők lépnek:

„17. cikk

Bármely változtatás, amelyet a vállalkozás a 14. cikk értelmében nyújtott adatokban kíván tenni, a 14. és 16. cikkben meghatározott eljárás szabályai alá tartozik.”

37. cikk

A 88/357/EGK irányelv 12. cikke (2) bekezdésének második és harmadik albekezdése, a 12. cikkének (3) bekezdése, valamint a 13. és 15. cikke hatályát veszti.

38. cikk

A fióktelep szerinti vagy a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállamok illetékes hatóságai előírhatják, ahogy azokat az adatokat, amelyek az adott ország területén működő biztosítóintézetek üzleti tevékenységére vonatkoznak, és amelyeknek bekérésére ezen irányelv alapján felhatalmazással rendelkeznek, a biztosítóintézetek az adott tagállam hivatalos nyelvén vagy nyelvein nyújtsák be.

39. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 18. cikke hatályát veszti.

(2) A fióktelep szerinti tagállam vagy a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam nem hozhat olyan rendelkezéseket, amelyek az általános vagy különös szerződési feltételek, a biztosítási díjtáblázatok és nyomtatványok, valamint olyan egyéb nyomtatott dokumentumok előzetes jóváhagyatásának vagy az azokról való rendszeres tájékoztatás kötelezettségét írják elő, amelyeket a vállalkozás a biztosítottakkal bonyolítandó ügyletei során kíván használni. Ezek a tagállamok csak a szerződési feltételekről és az egyéb dokumentumokról történő nem rendszeres tajékoztatási kötelezettséget írhatnak elő a területükön a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján biztosítási tevékenységet folytatni kívánó vállalkozások számára a biztosítási szerződésekre vonatkozó nemzeti jogszabályaik betartásának ellenőrzése céljából, és ez a követelmény nem képezheti a biztosítóintézet tevékenysége folytatásának előfeltételét.

(3) A fióktelep szerinti tagállam vagy a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam nem tarthat fenn és nem vezethet be biztosítási díjak emelésére vonatkozóan előzetes tájékoztatási vagy jóváhagyatási kötelezettséget, kivéve ha azok az általános árellenőrzési rendszerek részét képezik.

▼B

40. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 19. cikke hatályát veszti.

(2) A letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytató valamennyi vállalkozás köteles az e cikkben meghatározott célokból bekért összes dokumentumot a fióktelep szerinti tagállam és/vagy a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságaihoz benyújtani abban az esetben, ha ez a kötelezettség vonatkozik azokra a vállalkozásokra is, amelyeknek székhelye ezekben a tagállamokban van.

(3) Ha egy tagállam illetékes hatóságai megállapítják, hogy a területükön fiókteleppel rendelkező vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytató vállalkozás nem tartja be az e tagállamban rá vonatkozó jogi előírásokat, előírják az érintett vállalkozás számára, hogy a jogellenességet orvosolja.

(4) Ha a szóban forgó vállalkozás nem hozza meg a szükséges intézkedéseket, az érintett tagállam illetékes hatóságai tájékoztatják erről a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait. Ez utóbbi hatóságok a lehető leghamarabb meghozzák a megfelelő intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az érintett vállalkozás megszüntesse a jogellenességet. Az intézkedések természetéről értesítik az érintett tagállam illetékes hatóságait.

(5) Ha a vállalkozás a székhelye szerinti tagállam által hozott intézkedések ellenére, vagy azért, mert ezek az intézkedések nem bizonyulnak megfelelőnek, illetve hiányoznak abban a tagállamban, továbbra is megsérti az érintett tagállamban hatályban lévő jogszabályokat, ez utóbbi – miután értesítette a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait – megfelelő intézkedéseket hozhat annak érdekében, hogy megakadályozza, vagy szankcionálja a további jogsértéseket, beleértve az olyan – a szigorúan szükséges mértékre korlátozódó – intézkedéseket is, amelyek megtiltják a vállalkozás számára, hogy területén új biztosítási szerződéseket kössön. A tagállamok biztosítják, hogy területeiken az ilyen intézkedések meghozatalához szükséges okiratokat a biztosítási vállalkozások részére kézbesítsék.

(6) A (3), (4) és (5) bekezdés rendelkezései nem befolyásolják az érintett tagállamok szükséghelyzet esetére szóló jogkörét, amely szerint megfelelő intézkedéseket hozhatnak a jogellenességek területükön történő megelőzése érdekében. E jogkör magában foglalja azt a lehetőséget is, hogy megtilthatják a biztosítóintézeteknek új biztosítási szerződések kötését területükön.

(7) A (3), (4) és (5) bekezdés rendelkezései nem érintik a tagállamok jogsértések szankcionálására vonatkozó jogkörét területeiken.

(8) Ha a jogsértést elkövető vállalkozásnak az érintett tagállamban telephelye van, vagy ott vagyonnal rendelkezik, a tagállam illetékes hatóságai a nemzeti jogszabályokkal összhangban az adott jogsértésre előírt közigazgatási bírságot szabhatnak ki a telephely vagy vagyona ellen vezetett végrehajtás útján.

(9) A (4)–(8) bekezdés értelmében hozott bármely intézkedést, amely bírság kiszabását vagy a biztosítási tevékenység folytatását nak korlátozását eredményezi, megfelelően indokolni kellés az érintett vállalkozással közölni kell.

(10) A Bizottság ►**M4** tájékoztatja az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottságot ◄, amelyben összefoglalja az egyes tagállamokra vonatkozó olyan esetek számát és fajtáját, amelyekben az engedély megadását az ezen irányelvvel módosított 73/239/EGK irányelv 10. cikke vagy a 88/357/EGK irányelv 16. cikke alapján megtagadták, illetve beszámol az (5) bekezdés alapján meghozott intézkedésekről. A tagállamok együttműködnek a Bizottsággal és megadják a szóban forgó jelentés elkészítéséhez szükséges adatokat.

▼B

41. cikk

Ezen irányelvnek semmilyen rendelkezése nem akadályozhatja a tagállamokban székhellyel rendelkező biztosítóintézeteket abban, hogy szolgáltatásaikat a rendelkezésre álló összes kommunikációs eszköz segítségével a fióktelep szerinti tagállamban vagy a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállamban reklámozzák, az ilyen reklám formájára és tartalmára vonatkozó, a közérdek védelmét szolgáló szabályok előírásai szerint.

42. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 20. cikke hatályát veszti.

(2) Biztosítóintézet felszámolása esetén a fióktelep által elvállalt vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján kötött szerződésekből származó kötelezettségeket ugyanolyan módon kell kielégíteni, mint a vállalkozás egyéb biztosítási szerződéseiből származó követeléseket, a biztosított személyek és a kedvezményezettek állampolgárságára vonatkozó megkülönböztetés nélkül.

43. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 21. cikke hatályát veszti.

(2) Amikor egy biztosítási szerződés megkötésére a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján tesznek ajánlatot, a biztosítottat bármilyen kötelezettségvállalás előtt tájékoztatni kell arról, hogy annak a biztosítóintézetnek székhelye, vagy szükség szerint az a fióktelep, amellyel a szerződést kötik, melyik tagállamban található.

A biztosított számára kiadott minden dokumentumnak tartalmaznia kell az első albekezdésben megjelölt információt.

Az első két albekezdésben meghatározott kötelezettség nem vonatkozik a 73/239/EGK irányelv 5. cikkének d) pontjában megjelölt kockázatokra.

(3) A szerződésben vagy bármely biztosítási fedezetet nyújtó dokumentumban, beleértve a biztosítási ajánlatot is, ha az kötelező a biztosítottra nézve, meg kell nevezni a biztosítási fedezetet nyújtó vállalkozás székhelyének vagy szükség szerint a biztosítóintézet fióktelepének címét.

Valamennyi tagállam előírhatja, hogy a biztosítóintézet a 88/357/EGK irányelv 12a. cikkének (4) bekezdésében említett képviselőjének nevét és címét szintén tüntessék fel az első albekezdésben említett dokumentumokban.

44. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 22. cikke hatályát veszti.

(2) Minden biztosítóintézetnek tájékoztatnia kell a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságát külön a letelepedés joga alapján és külön a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végrehajtott ügyletekkel kapcsolatban, a biztosítási díjak, a kárigények és jutalékok összegéről tagállamonkénti és ágazatcsoportonkénti bontásban és a viszontbiztosítás levonása nélkül, valamint a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában felsorolt 10. ágazat tekintetében – a fuvarozók felelősségbiztosításának kivételével – a biztosítóval szembeni kárigények gyakoriságáról és átlagos költségéről.

Az ágazatcsoportok meghatározása a következő:

— baleset- és betegségbiztosítás (1. és 2. ágazat),

— gépjármű-biztosítás (3., 7 és 10. ágazat, a 10. ágazatra vonatkozó számadatokat a – fuvarozói felelősségbiztosítás kivételével – külön kell megadni),

▼B

— tűz- és egyéb vagyoni kár (8. és 9. ágazat),

— légi, tengeri és fuvarozási biztosítás (4., 5., 6., 7., 11 és 12. ágazat),

— általános felelősségbiztosítás (13. ágazat),

— hitel- és kezességbiztosítás (14. és 15. ágazat),

— egyéb ágazatok (16., 17. és 18. ágazat).

A székhely szerinti tagállam ésszerű időn belül, összesített formában továbbítja ezeket az információkat valamennyi érintett tagállam illetékes hatóságaihoz, amennyiben azok ezt kérik.

45. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 24. cikke hatályát veszti.

(2) Ezen irányelv egyik rendelkezése sem érinti a tagállamok arra irányuló jogát, hogy a területükön a letelepedés joga vagy a szolgáltatás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytató vállalkozások számára előírják, hogy az adott tagállamban kiadott engedéllyel rendelkező vállalkozásokkal azonos feltételek mellett csatlakozzanak, és részt vegyenek a biztosított személyek és károsult harmadik felek biztosítási kárigényeinek kifizetését garantáló rendszerekben.

46. cikk

(1) A 88/357/EGK irányelv 25. cikke hatályát veszti.

(2) Bármely későbbi harmonizációs rendelkezés sérelme nélkül minden biztosítási szerződés kizárólag azon közvetett adóknak és a biztosítási díjakra kirótt járulékoknak van alávetve, amelyet a 88/357/EGK irányelv 2. cikkének d) pontjában meghatározottak szerint az a tagállam vet ki, amelyben a kockázat fennáll, továbbá Spanyolország esetében azoknak a törvény által megállapított pótdíjaknak, amelyeket a spanyol „Consorcio de Compensación de Seguros” javára kell befizetni az e tagállamban felmerülő kivételes eseményekből származó veszteségek kompenzálásában betöltött feladatai ellátásának érdekében.

A 88/357/EGK irányelv 2. cikke d) pontjának első francia bekezdésében meghatározott rendelkezésektől eltérve és e bekezdésnek az alkalmazásában egy tagállam területén elhelyezkedő épületben található ingó vagyon – a kereskedelmi tranzitárukat kivéve – abban a tagállamban fennálló kockázatnak minősül akkor is, ha az épületre és berendezésére nem ugyanaz a biztosítási szerződés nyújt védelmet.

A 88/357/EGK irányelv 7. cikke alapján a szerződésre alkalmazandó jog nem érinti a szerződésre vonatkozó adóügyi rendelkezéseket.

A jövőbeni harmonizáció elvégzéséig az első albekezdés értelmében kivethető közvetett adók és járulékok beszedésének biztosítása érdekében mindegyik tagállam a saját nemzeti rendelkezéseit alkalmazza azokra a vállalkozásokra, amelyek a területén fennálló kockázatokat biztosítják.

V. CÍM

ÁTMENETI RENDELKEZÉSEK

47. cikk

A Németországi Szövetségi Köztársaság 1996. január 1-jéig elhalaszthatja az 54. cikk (2) bekezdése második albekezdése első mondatának alkalmazását. Ez alatt az időszak alatt a következő albekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni az 54. cikk (2) bekezdésében szabályozott helyzetben.

▼B

Amikor a biztosítóintézetek az 54. cikk (2) bekezdése második albekezdésének harmadik mondata értelmében már eljuttatták a biztosítási díjak számításának technikai módszerét a székhelyük szerinti tagállam illetékes hatóságaihoz, e hatóságok ezt az információt haladéktalanul véleményezésre továbbítják annak a tagállamnak az illetékes hatóságaihoz, amelyben a kockázat fennáll. Ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem veszik figyelembe az adott véleményt, részletesen és az indokok megjelölésével tájékoztatniuk kell erről annak a tagállamnak az illetékes hatóságait, amelyben a kockázat fennáll.

48. cikk

A tagállamok egy, 1998. december 31-nél nem később lejáró időtartamot engedélyezhetnek a területükön székhellyel rendelkező olyan biztosítóintézetek számára, amelyeknek a biztonságtechnikai tartalékainak fedezetéül szolgáló épületingatlanaik és telkeik értéke az irányelv közzétételének időpontjában meghaladja az irányelv 22. cikk (1) bekezdés a) pontjában meghatározott százalékos mértéket, annak érdekében, hogy megfeleljenek e rendelkezés előírásainak.

49. cikk

A Dán Királyság 1999. január 1-jéig elhalaszthatja ezen irányelv munkahelyi balesetekkel kapcsolatos kötelező biztosításra való alkalmazását. Ez alatt az időszak alatt a Dán Királyságban a 88/357/EGK irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében szabályozott, munkahelyi balesetekre vonatkozó kizáró rendelkezés továbbra is alkalmazható.

50. cikk

Spanyolország 1996. december 31-ig, valamint Görögország és Portugália 1998. december 31-ig továbbra is alkalmazhatja a következő átmeneti intézkedéseket, a 73/239/EGK irányelv 5. cikkének d) pontjában meghatározott kockázatokon kívüli – kizárólag e tagállamok valamelyikében fennálló kockázatokat fedező – biztosítási szerződések tekintetében:

a) a 73/239/EGK irányelv 8. cikkének (3) bekezdése, valamint ezen irányelv 29. és 39. cikkének rendelkezéseitől eltérve, az érintett tagállamok illetékes hatóságai előírhatják a biztosítóintézetek számára, hogy a szerződésekben való alkalmazás előtt nyújtsák be hozzájuk általános és különös szerződési feltételeiket;

b) az e cikkben említett szerződésekre vonatkozó biztonságtechnikai tartalékok összegét az érintett tagállam felügyelete alatt és saját szabályainak megfelelően kell meghatározni, vagy ennek hiányában, az érintett tagállam területén ezen értelmében megalkotott eljárások szerint. A biztonságtechnikai tartalékok egyező nagyságú és megfelelő eszközökkel való fedezetét és az e célt szolgáló eszközök lokalizációját az érintett tagállam felügyelete alatt és az ezen irányelv értelmében megalkotott saját szabályainak és gyakorlatának megfelelően kell biztosítani.

VI. CÍM

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

51. cikk

▼M7

A 73/239/EGK, a 88/357/EGK, valamint ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására vonatkozó következő technikai kiigazításokat a 91/675/EGK irányelv

▼M7

2. cikkében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni:

▼B

— a 73/239/EGK irányelv 8. cikk (1) bekezdésének a) albekezdésében szabályozott jogi formák kiterjesztése,

— a 73/239/EGK irányelv mellékletében közzétett listában végrehajtandó módosítások vagy az e listában használt terminológia adaptálása a biztosítási piacok fejlődésének figyelembevételével,

— a 73/239/EGK irányelv 16. cikkének (1) bekezdésében közzétett listában felsorolt, a minimális szavatoló tőkét alkotó tételek tisztázása az új pénzügyi eszközök létrejöttének figyelembevétele érdekében,

— a 73/239/EGK irányelv 17. cikk (2) bekezdésében szabályozott minimális biztonsági tőke mértékének módosítása a gazdasági és pénzügyi fejlődés figyelembevétele érdekében,

— a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül elfogadható eszközökről szóló, az ezen irányelv 21. cikkében közzétett listának a kiegészítése az új pénzügyi eszközök létrejöttének figyelembevétele érdekében, valamint a befektetések megosztásáról az ezen irányelv 22. cikkében meghatározott szabályok kiegészítése,

— változtatások a 88/357/EGK irányelv 1. mellékletében a biztosítástechnikai tartalékok megfeleltetésére meghatározott szabályok tekintetében adott könnyítésekben az új valutafedezeti eszközök fejlődésének, illetve a gazdasági és monetáris unió elérése útján tett előrehaladás figyelembevétele érdekében,

— a fogalmak tisztázása a 73/239/EGK és a 88/357/EGK irányelv, valamint ezen irányelv Közösségen belüli egységes alkalmazásának biztosítása érdekében,

▼M6

— a 15b. cikk (1) bekezdésében meghatározott kritériumok kiigazítása a jövőbeni fejlemények figyelembevétele és ezen irányelv egységes alkalmazása érdekében.

▼B

52. cikk

(1) Azokról a fióktelepekről, amelyek a létesítési helyük szerinti tagállam hatályos rendelkezéseinek megfelelően, de ezen irányelv végrehajtására hozott rendelkezések hatályba lépését megelőzően kezdték meg üzleti tevékenységüket, vélelmezni kell, hogy rájuk a 73/239/EGK irányelv 10. cikk (1)–(5) bekezdésében szabályozott eljárás vonatkozott. Az ezen irányelv végrehajtására hozott rendelkezések hatálybalépését követően az ilyen fióktelepek tevékenységére a 73/239/EGK irányelv 15., 19., 20. és 22. cikke, valamint ezen irányelv 40. cikke lesz irányadó.

(2) A 34. és 35. cikk nem érinti a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytató biztosítóintézeteknek azon jogait, amelyeket ezen irányelv végrehajtására elfogadott rendelkezések hatálybalépése előtt szereztek.

53. cikk

A 73/239/EGK irányelv a következő cikkel egészül ki:

„28a. cikk

(1) Az egyes tagállamok, nemzeti jogszabályaik által meghatározott feltételek mellett, engedélyt adnak az e cím rendelkezései által érintett és területükön létesített képviseleteknek és fióktelepeknek, hogy szerződési portfóliójuk egészét vagy részét egy, ugyanabban

▼B

a tagállamban letelepedett átvevő irodára ruházzák, azzal a feltétellel, hogy a tagállam illetékes hatóságai, vagy ha szükséges, a 26. cikkben említett tagállam igazolja, hogy az átvevő iroda – az átruházás értékét is figyelembe véve – rendelkezik a szükséges minimális szavatoló tőkével.

(2) Az egyes tagállamok, nemzeti jogszabályaik által meghatározott feltételek mellett, engedélyt adnak az e cím rendelkezései által érintett és területükön létesített képviseleteknek és fióktelepeknek, hogy szerződési portfóliójuk egészét vagy részét egy olyan biztosítóintézetre ruházzák, amelynek székhelye egy másik tagállamban van, feltéve, hogy ennek a tagállamnak az illetékes hatóságai igazolják, hogy az átvevő iroda – az átruházás értékét is figyelembe véve – rendelkezik a szükséges minimális szavatoló tőkével.

(3) Ha a nemzeti jogszabályai által meghatározott feltételek mellett egy tagállam engedélyt ad az e cím rendelkezései alá tartozó és a területén létesített képviseleteknek és fióktelepeknek, hogy szerződési portfóliójuk egészét vagy részét egy, az e cím rendelkezései alá tartozó, egy másik tagállamban lévő képviseletre vagy fióktelepre ruházzák át, biztosítania kell, hogy az átvevő iroda szerinti tagállam illetékes hatóságai, vagy ha szükséges, a 26. cikkben említett tagállam igazolja, hogy az átvevő iroda – az átruházás értékét is figyelembe véve – rendelkezik a szükséges minimális szavatoló tőkével, továbbá hogy az átvevő iroda szerinti tagállam törvényei megengedik az ilyen átruházást, és hogy ez a tagállam hozzájárult az átruházáshoz.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdésben szabályozott körülmények esetén az a tagállam, amelyben az átruházó képviselet vagy fióktelep elhelyezkedik, az átruházást annak a tagállamnak a beleegyezése után engedélyezi, amelyben a kockázat fennáll – ha ez a tagállam nem azonos azzal a tagállammal, amelyben az átruházó képviselet vagy fióktelep van.

(5) Azoknak a tagállamoknak az illetékes hatóságai, amelyeknek a véleményét kikérték, a felkérés kézhezvételétől számított három hónapon belül adják meg véleményüket vagy hozzájárulásukat az átruházó biztosítóintézet székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságai számára; ha a megkérdezett hatóságok e határidőn belül nem adnak választ, azt kedvező véleménynek vagy hallgatólagos beleegyezésnek kell tekinteni.

(6) Az e cikk rendelkezéseivel összhangban engedélyezett átruházást annak a tagállamnak a nemzeti jogszabályai szerint kell közzétenni, amelyben a kockázat fennáll. Az átruházások automatikusan hatályossá válnak a kötvénytulajdonosokra, biztosított személyekre és bármely olyan személyre, akinek az átruházott szerződésekből jogai vagy kötelezettségei származnak.

E rendelkezés nem érinti a tagállamok jogát arra, hogy biztosítsák a biztosítottaknak a szerződések felmondásának lehetőségét az átruházást követő meghatározott időtartamon belül.”

54. cikk

(1) Minden ellenkező rendelkezés ellenére az olyan tagállam, amelyben a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában felsorolt 2. biztosítási ágazathoz tartozó kockázatokra fedezetet nyújtó szerződések a törvényes szociális biztonsági rendszer által nyújtott egészségbiztosítási védelem részleges vagy teljes alternatívájaként szolgálhatnak, előírhatja, hogy az ilyen szerződések kötelesek megfelelni az adott tagállam által a fent megnevezett biztosítási ágazatban a közérdek védelmére hozott különleges jogi rendelkezéseknek, valamint azt, hogy az erre a biztosítási ágazatra vonatkozó általános és különös feltételeket – alkalmazásuk előtt – ismertessék az érintett tagállam illetékes hatóságaival.

▼B

(2) A tagállamok előírhatják, hogy az (1) bekezdésben említett egészségbiztosítási rendszereket az életbiztosításéhoz hasonló technikai alapon működtessék, vagyis:

— a fizetendő biztosítási díjakat betegségi táblák és a kockázat fennállása szerinti tagállamra jellemző egyéb statisztikai adatok alapján, a biztosításban általánosan használt matematikai módszereknek megfelelően számítják,

— tartalékot képeznek növekvő életkorra,

— a biztosító csak az azon tagállam által meghatározott időtartamon belül mondhatja fel a szerződést, amelyben a kockázat fennáll,

— a szerződés olyan rendelkezést tartalmaz, hogy a biztosítási díjakat emelni, míg a kifizetéseket csökkenteni lehet, még az érvényes szerződések esetében is,

— a szerződés olyan rendelkezést tartalmaz, amely szerint a biztosított a meglévő szerződését az (1) bekezdés rendelkezéseinek eleget tevő szerződésre válthatja fel, amelyre ugyanaz a biztosítóintézet vagy ugyanaz a fióktelep tesz ajánlatot, és amely figyelembe veszi a biztosított megszerzett jogait. Különösen a növekvő életkorra képzett tartalékot kell figyelembe venni és új orvosi vizsgálatot csak megnövelt biztosítási védelem esetén lehet megkövetelni.

Ilyen esetben az érintett tagállam illetékes hatóságai közzéteszik a betegségi táblákat és az első albekezdésben említett egyéb vonatkozó statisztikai adatokat, és átadják azokat a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak. A biztosítási díjaknak – megfelelő biztonságmatematikai becslések alapján – elegendő mértékűnek kell lennie ahhoz, hogy a biztosítóintézet képes legyen pénzügyi helyzetének minden szempontjából az összes kötelezettségvállalásának eleget tenni. A székhely szerinti tagállam előírja a biztosítóintézeteknek, hogy a termék forgalomba hozatala előtt a biztosítási díjak számításának technikai módszerét ismertessék az illetékes hatóságokkal. Ez a bekezdés alkalmazandó a meglévő szerződések módosítása esetében is.

55. cikk

A tagállamok előírhatják az olyan biztosítóintézetek számára, amelyek az egyes tagállamok területén saját kockázatukra munkahelyi balesetek esetére szóló kötelező biztosítást kínálnak, hogy tartsák be e tagállamok nemzeti jogszabályainak az erre a biztosítási ágazatra vonatkozó különleges rendelkezéseit – kivételt képeznek ez alól azok a pénzügyi felügyeletre vonatkozó rendelkezések, amelyek a székhely szerinti tagállam kizárólagos felelősségi körébe tartoznak.

56. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvnek megfelelően elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alapján a biztosítóintézetre vonatkozóan hozott határozatokkal szemben a biztosítóintézetnek joga legyen bírósághoz fordulni.

57. cikk

(1) A tagállamok elfogadják, és legkésőbb 1994. július 1-jéig hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 1993. december 31-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük

▼B

alkalmával ilyen hivatkozást kell csatolni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadtak el.

58. cikk

Ezen irányelvnek a tagállamok a címzettjei.